

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 51, Ocak - Şubat 2010

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

**İŞÇİLERLE EL ELE
EMEĞİN İKTİDARI İÇİN MÜCADELEYE**

FAŞİSTLERE ANLADIĞI DİLDEN CEVAP

Faşist devlet son dönemlerde, kendi örgütlediği, beslediği sivil faşistler eliyle devrimcilere, işçilere öğrencilere yönelik saldırılarını arttırdı. Ankara'da Kent A.Ş işçilerine, Edirne'de, Elazığ'da devrimcilere, üniversitelerde devrimci demokrat öğrencilere saldırılmıştır. Özellikle burjuva medyada faşistlerin kitlesel saldırılarını devamlı gösteren devlet, insanlarda korku uyandırmaya çalışmaktadır. Bu saldırılarla gelişen devrimci mücadeleyi sindirmeye, geri püskürtmeye çalışan faşist devlet, bunu başaramayacaktır. Bu saldırılardan biri de, 30 Aralık günü akşam saatlerinde, Cevizlibağ'da DÖB'lü bir öğrenciye yapılmıştır. Ayrıca aynı dönemler diğer üniversitelerde de devrimci, demokrat öğrenciler saldırıya uğramıştır. Bu saldırılara cevap vermek devrimciler için bir zorunluluk haline gelmişti. Faşistlere verilecek en iyi cevap, kitlesel devrimci şiddettir.

Bizlerde Devrimci Öğrenci Birliği olarak, hem Cevizlibağ'da yapılan saldırıya karşı, hem de son dönemde yapılan saldırılara karşı 11 Ocak Pazartesi günü İstanbul Üniversitesi İletişim fakültesinden bir faşisti döverek cezalandırdık.

Fakülte önünde devrimci öğrenciler tarafından yapılan cezalandırma, faşistin iyice dövülmesinden sonra bitti. Cezalandırılan faşistin adı, kısa süre önce yine İletişim fakültesinden devrimci bir kadın öğrenciye yönelik yapılan saldırıda da geçiyordu. Faşistin dövülmesi esnasında, faşistlerin son dönemde saldırılarını arttırdığını ve buna yönelik cezalandırma yapıldığını söyleyen kısa bir ajitasyon çekildi. Aynı zamanda üzerinde "Faşist Saldırlara Karşı Kitlesel Devrimci Şiddet", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşizme Karşı DÖB Saflarında mücadeleye-Devrimci Öğrenci birliği" yazılı kuşlama yapıldı.

Faşist saldırılara karşı bu tür kitlesel eylemleri daha fazla örgütlemeli ve yaymalıyız. Faşizm ancak bu dilden anlar ve geliştirilmeye çalışılan faşist saldırı dalgasına karşı, ancak bu şekilde dalga kıran olunabilir.

**FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!**

DÖB/DEVİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

Z.K. GENÇ YOLDAŞ İRTİBAT

www.devrimciogrencibirliigi.com

gencyoldas-2006@hotmail.com / gencyoldas@gmail.com

Zafere Kadar Genç Yoldaş / Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi / Yıl:6 / Sayı: 51 / Ocak-Şubat / Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına: Saime Kavak / Sofular Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih-İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57/ Sor. Yazı İşl. Müdürü: Saime Kavak / Baskı Yeri: Estet Ajans Matbaacılık, Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. 4. Zer Sanayi Sitesi No: 16/26 Topkapı-Zeytinburnu

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Yeni bir sayımızda, yeni bir kavga yılında yeniden merhaba. Çok yoğun bir yılı geride bıraktık. Kavga dolu bir yıl oldu. İşçi ve emekçilerin eylemlerinden tutunda, Kürt halkının serhıldanlarının yaşadığı bir yıl oldu. İşçi sınıfının bilinç sıçramasını yaşanan eylemliklerde görmemek elde değil. Şimdilerde halen mücadeleye devam eden Tekel işçileri, kararlı bir mücadele ile yeni yıla girdiler, Çav Bella marşını okuyarak. 2010'un şimdiden nasıl geçeceği belli. Ciddi kavgaların yaşanacağı bir yıl olacak ve toplumun hemen her kesimi bu mücadelenin bir şekilde, bir yerlerinde bulunuyor. Toplumda eylem halinde olmayan kesim yok gibi.

Bunun yanı sıra faşist devlet, gelişen devrim mücadelesinin önüne geçmek için, sivil faşist hareketi örgütlüyor. Üniversitelerde faşist saldırılar arttı, Kürt halkına karşı faşistler silahlandırılıp saldırtıldı. DÖB'lü bir öğrenci Cevizlibağ'da faşistler tarafından saldırıya uğradı. Ayrıca grev ve direnişte olan işçilere, emekçilere şovenizmi aşılama çalışarak bilinçleri bulandırılmaya çalışıyor. Bu dönemde faşizme, şovenizme karşı yoğun bir aydınlanma faaliyeti gerekli. İşçi ve emekçiler arasında, gençlik arasında bu çalışmaları örgütlemek gerekli. Bu ertelenemez bir görevdir. Ama sadece bununla yetinilmemeli, tüm bu çalışmalar yapılırken, bir taraftan da faşist saldırılara karşı kitlesel devrimci şiddet eylemleri örgütlenmeli ve bu yayılmalıdır. Faşizmin anladığı tek dil budur. Kitlelerin bilinçlerinin aydınlatılması ve kitlesel devrimci şiddet eylemleri birlikte ele alınmalıdır.

Bunun yanı sıra Devrimci Öğrenci Birliğinin Aralık ayında başlattığı "devrimci tutsakların sesi soluğu olmaya" yönelik kampanya sonuçlandı ve yapılan çalışmalar dergimiz sayfalarında da yer aldı. Bu çalışmalar bir çok yerde olumlu sonuçlar doğurdu ama bunlar yeterli değil. Daha fazla şey yapmak gerek. Bu yönde çalışmalara hız vermeli tüm genç yoldaşlar.

Sosyalist Küba 51.Yılında... Hala dünyadaki devrimcilere, komünistlere ilham vermeye, moral vermeye devam ediyor. Bir sonraki sayımızda yeniden görüşmek dileği ile. 2010'u kavganın daha da yükseldiği bir yıl yapmak için ileri!

GENEL GREV ÜZERİNE

Başyazı

Bugün en önemli ve öncelikli görevimiz, genel silahlı halk ayaklanmasını örgütlemektir. Bundan dolaydır ki biz genel grevi bu büyük eylemin bir parçası olarak ele alabiliriz. “Genel Grev Genel Direniş” sloganı atanlar, eğer silahlı ayaklanmaya değinmiyor, onun örgütlenmesi ile ilgilenmiyor ve bugün bu konuyu pratik olarak ele almıyorsa, aslında o hiçbir şey söylemiyor demektir.

Bir önceki sayımızda “Devrimin pratik Örgütlenmesi” sorununu ele almıştık. Bu sayımızda ise yanlış kavranıldığına, gelişen işçi-emekçi hareketini ekonomizm bataklığına sürükleyebilecek bir konuyu ele alacağız. İşçi sınıfının mücadele biçimlerinden biri olan genel grev sorununa değineceğiz. Çünkü sistemin yaşadığı kriz derinleştikçe, mücadele de derinleşiyor, yayılıyor. Yaşam koşulları giderek daha fazla emekçiyi, en basit hakları için dahi olsa sokağa dökmeye yetiyor. İşte tam da burada ortalama sol harekette yaygın bir şekilde bir slogan öne çıkıyor: “Genel Grev Genel Direniş”. Bu sloganla işçi sınıfına bilinç götürdüklerini ve nihayetinde öne sürdükleri bu yöntemle emekçilerin sorunlarını çözebilecek bir eylem tarzı önerdiklerini düşünüyorlar.

Sınıflar savaşımında yer alan her mücadele araç ve yöntemine tarihsel açıdan bakılmalıdır. Bu yitirilirse zamanı geçmiş bir mücadele aracını ya da yöntemi öne sürdüğümüzü fark edemeyiz. Genel greve dair bakışımız da tarihsel olmalıdır. Genel grev işçi sınıfının mücadelesinde uygulanan bir biçimdir ve genel greve dair ilkyazılar, 1873 yazında, İspanya’daki ayaklanmada işçilerin aldıkları tutuma ilişkin yazılmıştır. Bu biçim ilkin Bakuninci hareket tarafından ortaya atıldı. Onlar genel grevi büyük tarihsel olayların bir aracı olarak görüyorlardı. Ama nasıl? Salt şalterlerin indirilmesi ve emekçilerin üretimden gelen güçlerini kullanması ile. Kendi politik duruşlarına uygun olarak, siyasal olan bütün sorunları bir kenara bırakıp, hatta emekçilerin sorunlarını köklü olarak çözecek olanında da ekonomik temelli hareketler, örgütlenmeler ve eylem biçimleri olduğunu iddia eden ve esas olarak işçilerin siyasal bir parti içinde örgütlenip mücadele etmesini istemeyen

anorko-sendikalistler tarafından savunuluyor. Burada ekonomik örgütler en başa konup, işçi sınıfının kendiliğinden bilinci kutsanmıştır ve devrim onun belki de en büyük eylemi olan genel grev yolu ile gelecektir. Aslında bu eylem biçimi ile, işçi ve emekçiler yalnızca bir ya da birkaç kapitaliste zarar vermiş olurlar. Bu eylem (salt şalterlerin indirilmesi ve üretimden gelen gücün kullanılması ile) mevcut burjuva iktidarı sarsmaz ve onun iktidarına yönelmez. Özellikle burjuvazi egemenliğini siyasal zor araçları üzerine oturtmuş ise, genel grev siyasal bir nitelik taşısa dahi, mevcut iktidarı yıkmak için yeterli değildir. Çünkü o hiçbir zaman iktidarı almanın bir aracı olarak gündeme gelmemiştir.

İkinci bir nokta ise şu; bu mücadele biçimi ile işçi ve emekçilerde siyasal bir bilinç, devrim ve sosyalizm bilinci uyanıdırılmaz. Emekçilerde devrim ve sosyalizm bilinci ancak siyasal bilincin gelişmesi ile mümkün olabilir. Peki siyasal bilinç nasıl gelişir ya da geliştirilebilir? Lenin göre siyasal bilinç, işçi sınıfına dışarıdan verilecektir. Bu sınıfın öncü komünist partisi tarafından, onun politik ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışması ile olacaktır. Elbette emekçiler, kendi ekonomik çıkarları ve çalışma koşulları için verdikleri mücadelede de bir siyasal bilinç elde ederler. Ama bu henüz tohum halindedir ve geliştirilmesi görevi öncü sınıf partisindedir. Ve politik iktidar hedefinin işçi sınıfının önüne koyulmasıyla, bunun gerekliliği ve zorunluluğu anlatılarak, onların çıkarına olan şeyin kapitalist sistemi yıkmak olduğunu anlatmak ve bunun da politik iktidarın alınmasıyla mümkün olabileceğini anlatmak gerekiyor. Yoksa o, kendi başına bu tohum halinde olan siyasal bilincin ötesine geçemez. Dar ekonomik çıkarlar doğrultusunda mücadeleye devam eder ama bir

süre sonra, nedenini anlayamadığı yenilgiler ve tekrar tekrar yaşanan sorunlar onu bezdirir. Ama yaşam mücadele ediyor. Mücadele edildikçe işçi sınıfının kendi deneyimleri artacak, süreç içerisinde bilinç sıçraması yaşayacak ve öncü komünist partisi ile buluştuğunda yeni bir dünyanın temellerini atacaktır.

SORUNUN ÖNEMİ NEREDEN GELİYOR

Bu konuyu ele almamızın nedeni, kapitalist dünyanın gün geçtikçe emekçilerin elinde avucunda ne varsa saldırıp alması ve emekçilerin en küçük hakları için dahi sokakta kıyasıya bir mücadeleye tutuşmuş olmasıdır. Bununla beraber eğer bir sistem bu duruma gelmişse, o düzenin daha fazla ayakta kalması emekçiler açısından büyük sorundur. Üstelik böyle bir durum, eski düzenin artık yerini kendisinden daha ileri olan bir sisteme bırakacağı anın da gelip çattığı anlamına gelir. Bunun en somut örneklerini, bugünün düzeni ile yönetilmek istemeyenlerin eylemlerinde ve kendilerine ait yöntemlerinde ifade eden emekçilerde görmek mümkün. Emekçilerin karşısındaki yüzlerce tam teçhizatlı polis, asker ve zırhlı araçlar ve bunun gibi pek çok kurum ve kuruluş, egemen sermaye sınıfının toplumu eski yöntemlerle yönetemediğinin, tek çaresinin zor aygıtları olduğunun göstergesidir. Ve tüm bunlar öncesinde derinlerde olan ve bugün iyice ayyuka çıkan kapitalizmin genel krizinin sonuçlarıdır. Haliyle bir çok işçi emekçi eylem halinde, kimisi benzer kimisi ise farklı nedenlerden de olsa sokakta yan yana geliyor. Emekçiler kendi yaşamlarında artık köklü ve gerçek bir çözüm isterken bir yığın reformist-oportünist “Genel Grev Genel Direniş” sloganı öncülüğünde, süreci ileri düzeye taşıyacaklarını umuyorlar. Ama yanılıyorlar. Grevlerin ve direnişlerin, eylemlerin çoğaldığı bir dönemde sıkça duyulan bu slogan esasında ekonomist-sendikalist bir mantığın ürü-

nüdür ve ortalama solun nasıl da ekonomist politikalara sahip olduğunun da kanıtıdır. Sınıf hareketi ilerliyor ve yükseliyor, sınıfın bilincini köreltecek bu türden sloganlara, anlayışlara değinmek gerekliydi. Çünkü koşullar devrimci. Ayrıca; tüm genç leninistler devrimi ve işçi sınıfını derinden etkileyecek konular üzerine kafa yormalıdır. İşçi ve emekçilere devrimin zorunluluğunu tekrar tekrar anlatmalıdır. Bu yolu şaşırmanın hazin sonlarını göstermelidir.

Reformist oportünistler grevde, direnişte olan işçilere emekçilere bu tür sloganlarla giderek, ne yaptıklarının farkında değil. Örneğin Tekel işçilerine destek olmak için, 1 günlük genel grev önerenler bile var. Ekonomist bir mantık kendisini ancak bu kadar açığa çıkartabilir. Bu düşüncede işçi sınıfına iktidar bilinci taşımanın çabası dahi yok! Olduğunu kabul edelim, genel greve katılan işçi ve emekçilerin, burjuvaziye verdiği ekonomik zarardan ötürü, krizde olan sistemi yıkacaklarını mı umuyorlar. Ayrıca burjuvazi binlerce polisini, askerini diğer faşist kurumlarını, kendi düzeninin yıkılışını izletmek için beslemiş değil...

Sakin yanlış anlaşılmasın, biz genel greve karşı değiliz. Ama biz genel grev gibi bir mücadele biçimini, başka bir şeyle ilişkili olarak ele alıyoruz. Devrimin yollarını açacak olan kanallar ile ilişkili olarak ele alabiliriz. Çünkü bu bugünkü koşullarda ayaklanma çağrısıdır ve böyle ele alınmalıdır. Bu yüzden “Genel Grev Genel Direniş” diyenler, (ki bu sloganın “genel direniş” kısmı ayrıca ele alınması gereken bir konudur. Çünkü bir ayaklanma olarak algılanmazsa direniş ayaklanmanın ölümü demektir. Yok ekonomist temelli atılıyorsa, bu kendisine öncü diyenlerin, kendiliğindenliğin peşinden gittiğinin ve öncü parti misyonunun oynanmadığı anlamına gelir.) bugün burjuva sendikalizmini dahi aşamamış

ve sınıfa siyasal bir politika götürmekten aciz konumda olduklarını göstermiş oluyorlar.

GENEL GREV GENEL SİLAHLI HALK AYAKLANMASI İLİŞKİSİ

Devrim ancak siyasal yollar ile gerçekleşebilir. Hele de devrimci durumun yaşandığı ve savaşımın iç savaş düzeyine ulaşıldığı yerlerde...Bu koşullarda öne sürülecek, her türlü reformist, sendikalist, ekonomist yol zamanla nesnel devrimci durumun karşısına dikilir ve onun tarafından ezilir. Marksizm her mücadele aracı ve yöntemine tarihsel açıdan bakar, biz de genel grev sorununa bu şekilde yaklaşıyoruz. Bu ise; verili toplumun durumunu, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyi, ekonomik ve siyasal koşullar, genel grevin bugünkü yerini ele alırken dikkate alacağımız, temel alacağımız noktalardır.

Bugün en önemli ve öncelikli görevimiz, genel silahlı halk ayaklanmasını örgütlemektir. Bundan dolayıdır ki biz genel grevi bu büyük eylemin bir parçası olarak ele alabiliriz. “Genel Grev Genel Direniş” sloganı atanlar, eğer silahlı ayaklanmaya değinmiyor, onun örgütlenmesi ile ilgilenmiyor ve bugün bu konuyu pratik olarak ele almıyorsa, aslında o hiçbir şey söylemiyor demektir. Onların bir şey ifade etmeyen sözlerine, hatta kendiliğinden bilince sahip işçiye dahi bir şey ifade (çünkü işçi sınıfı ya bu sloganı atanlarla aynı düzeyde ya da onlardan daha ileri düzeydedir) etmeyen sözlerine daha fazla takılmayalım ve emekçiler arasında bu konuda ajitasyon, propaganda ve örgütlenme çalışmasına hız verelim. Bugünden oluşturulacak komiteler, ayaklanmanın dayanacağı organlar olarak düşünülmeli ve örgütlenmelidir. Çünkü bugün, yani ayaklanma koşullarının var olduğu bugün, temel olan yığınların sorunlarına çözüm olabilecek eylem biçimleridir.

YÜZYILIN KOMÜNÜ KÜBA'DA: KADIN

da Kışlası'na gerçekleşen saldırıdan itibaren (ki bu saldırı devrim mücadelesinin başlangıcı olarak kabul edilir), kadınlar, Küba'daki gerilla mücadelesinde önemli bir yere sahip olmuşlardır. Zira Batista'ya karşı girilen mücadelede, 1958 yılında bir kadın gerilla örgütlenmesine gidilmiştir. Eminim ki , Küba dağlarında erkek yoldaşları ile birlikte aynı siperde büyük bir cesaretle çarpışan kadınlar; kadınları güçsüz, korunması gereken insanlar olarak gören erkekleri oldukça şaşırtacaktır.

Devrimden sonra ilk yapılanlardan biri de kadın erkek eşitsizliğini ortadan kaldırmayı amaçlayan politikaların uygulanmasıdır. Böylece hayatın her alanında önemli bir dönüşüm yaşanmıştır. Küba Cumhuriyeti Anayasası, kadınlara erkeklerle aynı ölçüde ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel ve aile hakları ve fırsatları verme garantisini sağlamıştır. Bu haklardan bazıları şunlardır ;

Madde 32 : Kadınlar ve erkekler aynı ekonomik, siyasi, kültürel , sosyal ve aile haklarına sahiptir.

Madde 41 : Bütün yurttaşlar eşit haklara ve görevlere sahiptir.

Madde 42 : Cinsiyet ayrımcılığı, diğer bütün ayrımcılıklar gibi, yasaktır.

Küba Devrimiyle birlikte eğitim alanında da önemli dönüşümler yaşanmıştır. Bütün okullarında karma eğitim gösterilen Küba'da, kadının toplumdaki eşitliğine büyük ölçüde vurgu yapılmaktadır. Üniversite öğrencilerinin %62'sinin ve Beşeri Bilimler, Tıp ve Eğitim Bilimleri'nde okuyan öğrencilerin de yaklaşık %70'ini kadınlar oluşturmaktadır.

Devrimden önce kadınların iş gücünün yalnızca %17'sini oluşturduklarını önceden belirtmiştik. Bugün bu oran %44'tür. İşçilerin %22'si, idarecilerin % 33'ü, bilim insanlarının % 43'ünü, doktorların % 51'ini, uzman ve teknisyenlerin % 66,1'ini , yöneticilerin % 87'sini kadınlar oluşturmaktadır.

Çalışan kadınlarla ilgili olarak bugün tartışılan konulardan birisi de doğum iznidir. Küba'da geleneksel ve isteğe bağlı olan tam maaşlı bir yıllık doğum iznine ek olarak, Ağustos 2003'de Devlet Şurası'nın çıkardığı 234 numaralı yasa da yürürlüğe girdi. Bu yasal araç, Aile Kanunu'nun evlilik sözleşmesi bölümüdür. Potansiyel anne ve babanın nikâh töreni esnasında doğacak çocuklarına “bakmak, korumak, yardım etmek, derin şefkat göstermek, hayata hazırlamak” için ant içerler. Bu her ikisi için de eşit olarak tanınmış bir hak ve görevdir. Anne veya baba, bebek 1 yaşına gelinceye ve çok ucuz olan yuvaya gidene kadar işe geri dönme ile evde kalma arasında seçim yapabiliyor. Yasa aynı zamanda, çocuklardan birinin 16 yaşından küçük olup da hasta olması halinde anne ya da babanın sorun yaşamadan 6 ay evde kalma hakkını da tanıyor.

Tüm bunlar sosyalist sistemde uygulanan politikalar sayesinde gerçekleşmiş, kadın toplumda ikincil konumdan çıkmış, özgür bir birey olarak kendine toplumda yer bulmuştur. Kimilerinin “Sosyalist sistem kadın sorununa çözüm bulamaz.” söylemlerine karşılık olarak Küba bugün önümüzdeki en somut örnektir. Yüzyılın komünü Küba bugün, sosyalizmin gelişmişliğini emekçi halklara gösterebilmek adına bizlere simge olmaya devam ediyor.

Küba! Amerika'nın yanı başında umudun bayrağı olan küçük bir ada ülkesi. 50 yıldır sosyalizmin simgesi. Sömürünün hiçbir biçimde olmadığı , kolektif yaşamayı ilke edinmiş milyonlarca yeni insan.

Anaerkil toplumdaki ataerkil topluma geçişle beraber başlayan süreçte kadının görevleri belirlenir. Çocuğa bakmak, ev işleri vs. Kapitalist toplumla birlikte kadının sömürülmesi doruk noktaya ulaşır. Çalışmayan kadınlar "eve ekmek getiren" erkeğin sözünden çıkmayan, ezilen, hor görülen insanlar konumuna düşerler. Çalışan kadınların durumu nispeten daha iyi olsa da hem işte hem evde çalışan, iki kere ezilen insanlardır.

İnsanların en çok aklına takılan sorulardan biridir; kapitalizmle birlikte hem iş yerinde hem evde ezilmeye , sömürüye maruz kalan kadınlar sosyalist Küba'da ne durumdalar? Burjuvazi için kar elde etmenin bir aracı olan, reklamlarda pahalı arabaların yanında cinsel bir obje olarak kullanılan kadınlar sosyalist bir ülkede nasıl yaşıyorlar?

Küba Devriminden önce Küba'lı kadınlar evlerine, “çocuk büyütme” hapsedilmişti. Evin yükümlülüklerinin % 90'ını yapmaktaydılar. Yani egemen düşünce “Kadının yeri evidir.” biçimindeydi. 1943'te iş gücünün sadece % 10'unu, 1953'de %13,7'sini ve 1956'da %17'sini kadınlar oluşturmaktaydı. Devrim'den önceki siyasal hayatta da kadınlara yer yoktu. Batista'nın diktatörlüğünde seks turizmi en az tarım kadar önemli bir gelir kaynağı olarak görülmüştü. Ne kadar tanıdık geliyor değil mi? Sanki 50 yıl öncesi-nin Küba'sından değil de, bugünün Türkiye'sinden bahsediliyor gibi.

Kadın erkek ayrımcılığının ortadan kalkmaya başlaması devrim mücadelesiyle birlikte ortaya çıkar. 6 Haziran 1953'de Monca-

DOMUZ GRİBİ VE İLAÇ TEKELLERİ

Araştırma

Kapitalist üretim biçimi, krizinin en yıkıcı ve en üst düzeyini yaşıyor. Sistem, yaşadığı ekonomik bunalım sorunu için çözüm arayışı içerisinde. Bu süreçte önemli olan kendi varlığını sürdürebilmesi. Kendi varlığını sürdürmek için doğayı ve insanı her geçen gün daha da tahrib ediyor ve yok oluşa doğru sürüklüyor. Her geçen gün sonuna doğru yaklaşan sistem üretimde yeni buluşlar ve yöntemler yaratarak taze kan etkisi arayışı içerisinde. Bu yeni pazar arayışları ve yaratılan yeni pazarlar sistemin sadece güneşi balçıkla sıvamaya çalışmasından ileri bir şey değildir.

“Tekel, kapitalizmin son sözüdür”. Tekelci kapitalizmin ulaştığı en son nokta emperyalizm tüm dünyaya top yekûn bir savaşla kendi sonuna doğru kan emiciliğini her attığı adımda gösteriyor. Tek amacı kar olan ve sadece kendi çıkarları doğrultusunda işleyen bu sistemin son dönemde ekonomik ve siyasal alanda büyük çatlaklar yaşadığını herkes biliyor. Dünya büyük tekellerin yok oluşunu seyrediyor, seyretmekle kalmayan mezar kazıcıları, tüm dünyada hayalet gibi dolaşiyor.

Kapitalist sistemin en büyük tekellerinden biri de ilaç tekelleridir. Silah sanayisi gibi işlev gören ve silahtan daha fazla insanları ve doğayı yok eden ilaç tekelleri son dönemde domuz gribi ile kendisine taze kan etkisi yaratmaya çalışıyor. Her yıl ortaya çıkan virüslere bir yenisi daha eklendi; H1N1 (domuz gribi- halk dilindeki adı). Dünya Sağlık Örgütü'nün verdiği verilere göre son 40 yılda 39 salgın hastalığın ortaya çıktığını gösteriyor. Geçmişte yaşanan salgın hastalıklara göz attığımızda şöyle bir tablo çıkıyor karşımıza:1918 yılında İspanyol gribi 50 milyon, 1957-58'deki Asya gribi 4 milyon, 1968-69'daki Hong Kong virüsü ise bir milyon kişinin ölümüne yol açmıştı. 2003'te 8 bin kişinin etkilendiği SARS salgını nedeniyle dünya genelinde 800'den fazla insan yaşamını yitirdi. Aynı yıl kuş gribi nedeniyle Güneydoğu Asya'da 2500'den fazla insan öldü.

Ve günümüzün salgını Meksika'da ortaya çıktı çok hızlı bir şekilde dünyanın her yerine yayılarak tüm insanlığı tehdit eder hale geldi. Bugünden milyonlarca kişinin hayatına mal olan bu virüs tamamıyla kapitalist sistemin bir ürünüdür. Bu tarz salgınlara yol açan virüsler, ya ilaç tekellerinin laboratuvarlarında özellikle üretiliyor, ya savaş kapsamında biyolojik silah deneme-

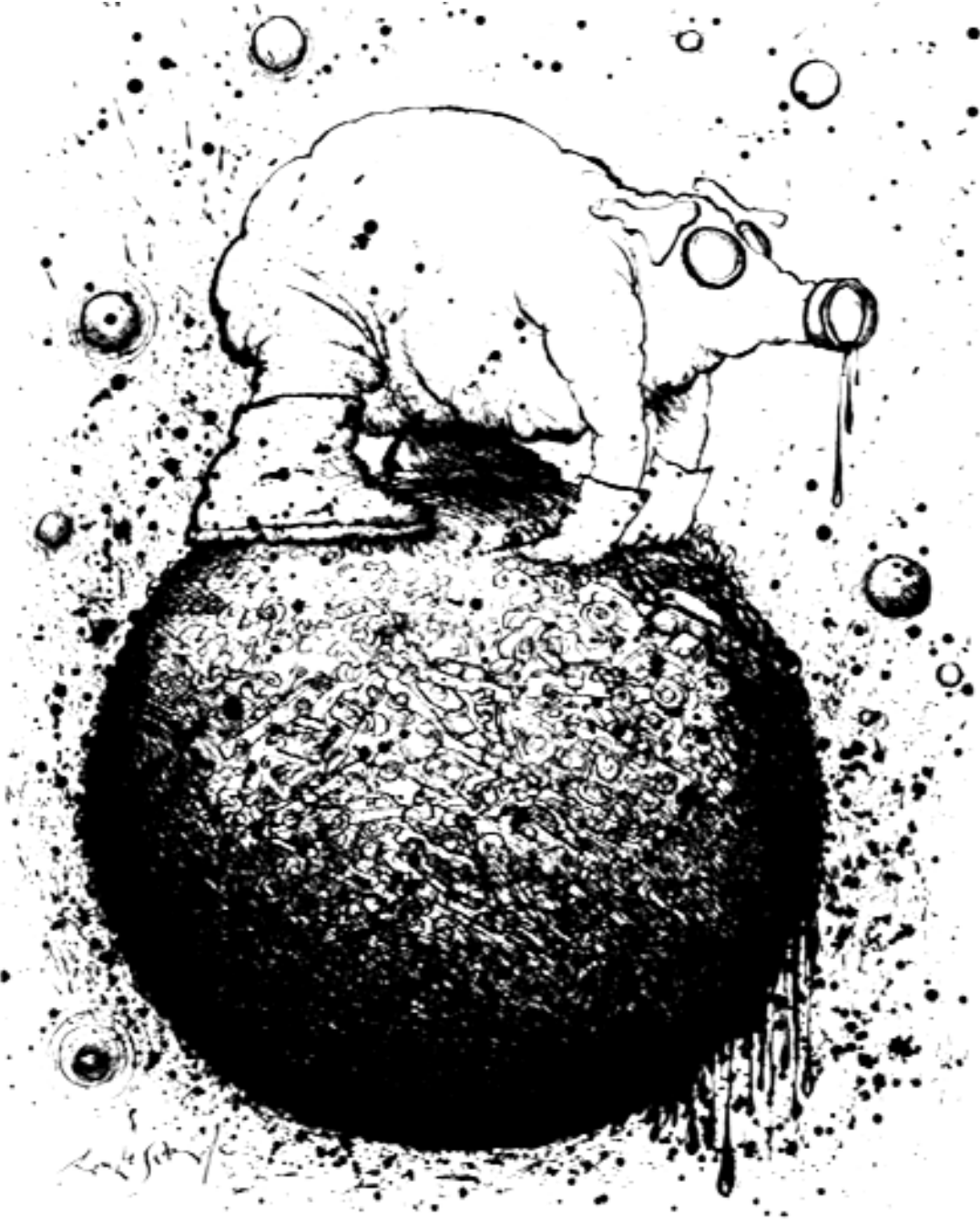

lerinde ortaya çıkıyor, ya daha fazla kâr hırsından doğal dengenin genetik yapısıyla oynanarak çıkıyor, ya da kapitalizmin doğaya verdiği tahribattan üreyerek gelişim gösteriyor. Birçok örnek bunu bize kanıtıyor, örneğin AIDS hastalığına yol açan HIV virüsünün, ilaç tekellerinin Afrika'da yaptığı deneylerde ortaya çıktığı ve oradan yayıldığı bilinmektedir. Yani şunu söyleyebiliriz ki bu virüsler tam anlamıyla kapitalizmin bir ürünüdür.

Birçok nedenlerden bu tarz virüsler ürese de son dönemin salgını olan H1N1 virüsü tam anlamıyla bir laboratuvar virüsüdür. Bu tarz virüslerin genellikle kapitalist sistemin büyük kriz dönemlerine denk gelmesi tesadüf değildir. 1929 krizinin başlangıcında ilk kez tespit edilen domuz gribi, 2000'li yıllara kadar hiçbir değişim geçirmeyip, domuzlarda solunum yolu hastalığına yol açan bir virüs olarak kalmıştır. Büyük bir ekonomik krizin yaşadığı şu dönemde virüsün çok hızlı bir şekilde mutasyona uğraması ve yayılması özellikle düşündürücüdür. Avustralyalı bir bilimci, “mutasyonun normalden üç kat hızlı gerçekleşmesinin virüsün laboratuvarlarda üretildiğinin kanıtıdır” diyor. Geçtiğimiz günlerde Mersin Üniversitesinde

yapılan “Evrin teorisi” konulu konferansta profesör H1N1 virüsünün laboratuvarında üretildiğini ve mutasyona uğratılarak hızla dünyaya yayıldığını bilimsel verilerle sunarak şu sözleri söyledi “ekonomik değeri olan her şey değeri ölçüsünde stratejik bir öneme sahiptir”. Yani profesör bizlere şunu söylüyordu, ilaç tekelleri bu virüslerin ekonomik değerleri ölçüsünde stratejik bir yol izliyor. Kapitalist devletlerin ve başta ilaç ve silah tekellerinin izledikleri stratejiye baktığımızda bunu açıkça görüyoruz.

Domuz gribi salgını ile insanlar ölüm korkusuyla boğuşurken, ilaç tekelleri kâr hesaplarını çoktan yapmış durumdalar. Glaxo Smith Kilne, Roche, Baxter International ve Novartis firmaları ürettikleri ilaçlarla bu süreçte yükselen tekel durumundalar. İlaç için ilk lisans alan firma olan Novartis şimdilik bir adım önde. Şirket ilk çeyrekte 400 ile 700 milyon dolar arasında değişen oranda satış yapmayı hedefliyor. Baxter'ın beklentisi ise, 40 milyon dolarlık bir satış. İlaç firmaları bunları yaparken diğer büyük şirketler de ilaç üzerinde araştırma yapan firmalara yatırım yapıyorlar. Bunun en büyük örneği olarak; Johnson & Johnson firmasının, Hollandalı biyoteknoloji şirketi Crucell NV'nin hisse-

lerini satın almak için harcadığı 444 milyon doları gösterebiliriz. Pek çok şirket de Belçika ve İngiltere’de araştırma yapan şirketlere para yağıdırıyor. Sağlık analistleri de bu bilgileri doğrulayacak şekilde açıklamalarında dünyada aşı satışlarının toplam tutarının, 18 milyon doları bulacağını belirtiyorlar. Salgın ilan edilmeden önce borsada değerleri düşen Novartis, GlaxoSmithKline ve Roche, domuz gribi sayesinde toplam 2.4 Milyar Euro kar elde etti. Borsa değerleri ise Nisan ayından bu yana kat kat arttı.

İlaç tekelleri üretime devam ediyor. Peki soracak olursak, bu üretilen aşılardan ne kadar etkili? Ne kadar yan etkisi var? Ya da ne kadar sağlıklı? Herkesin kafasında oluşan bu soruları cevaplamaya kalktığımızda yine karşımıza kapitalist sistemin kan emiciliğini bir kez daha görüyoruz. Bunu biraz açıklayacak olursak; aşılardan üç önemli madde var. Bunlardan birisi, antijen denilen vücutta esas bağışıklığı sağlayacak olan virüsün parçasını içeren kısım. İkinci madde ise ABD’deki aşılardan olmayan, Avrupa’daki (Türkiye’nin de i-

çinde olduğu) aşılarda olan adjuvan denilen ve aşının bağışıklık yapma gücünü artıran maddedir. Üçüncü madde ise cıvalı bir bileşik aşının, başka mikroplarla kontamine olmasını (bulaşmasını) engelleyen koruyucu bir madde. Uzmanlar tarafından aşının özellikle beyin üzerindeki etkilerine değiniliyor, felce ve muhtemel ölümlere işaret ediliyor, çocuklarda ciddi nörolojik sonuçlara yol açacağı, astım hastası edeceği, aşılarda kanserli hücreler kullanıldığı, katkı maddelerinin ölümlere bile yol açabileceği ve yeterli testlerin yapılmadığı bilinen üretime devam ettiği açıklanıyor. Hatta bazı uzmanların aşının domuz gribinden daha ölümcül olduğu uyarısı dikkate dahi alınmıyor.

Türkiye devleti 25 milyon doz domuz gribi aşısıyla ilgili sözleşmeyi yaparak kendi payına düşeni yerine getirdi. Kendi sağlık bakanına güvenmeyen başbakan aşı olmayacağını açıklayarak kendi vicdaniyle iç hesaplamaya yaşıyor. Her gün ülkemizde hızla yayılan virüsle ölüm oranları artarken alınan önlemler şaka derecesinde. Devlet yetkililerinin açıklamalarında, ‘evinde yat,

dinlen, öpüşme, tokalaşma, koluna hapşır’ önlemleri virüsün yayılmasını ve etkisini azaltmada yardımcı olacağını dile getiriyorlar. Ciddi önlemler alınması gereken bir salgını, bizim gibi ülkeler ancak böyle önlemlerle geçiştirmeye çalışarak tam anlamıyla bir korku toplumu yaratıyor. Dünyada ve ülkemizde bulaşıcı hastalıklar ilk önce, altyapı, su, ulaşım, sağlık gibi kamusal hizmetlerden yoksun ve kırlarda yoğunlaşan insanları tehdit ediyor. Salgının etkilediği risk gruplarının başında iyi beslenemeyen, sağlıksız ve güvencesiz işlerde köle gibi çalışan işçiler geliyor. Bu risk grubuna katılan kişi sayısı ise tahminen 50 milyon civarında.

Diğer taraftan, hastalıkların ortaya çıktıktan sonra bu kadar çok can almasının yine kapitalizmin emekçilere sunduğu yaşam koşullarının göstergesidir. BM raporlarına göre dünyada 900 milyon insan açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya ve her yıl 6,5 milyon çocuk beslenme yetersizliğinden ölüyor. Yine BM rakamlarına göre dünya nüfusunun yüzde 40’ı temel sağlık hizmetlerinden yararlanamıyor. Dolayısıyla, verem, tifüs gibi hastalıklara karşı kolaylıkla önlem alınabileceken, yetersiz beslenme ve ilaç yokluğu milyonlarca insanın bu hastalıklar yüzünden ölmesine yol açmaktadır.

Kapitalizm, sistemini devam ettirmek için tüm işçi ve emekçi halklara şunları sunuyor: Dünyanın büyük bir çoğunluğunu yaşam araçlarından uzaklaştırarak, açlığı, yoksulluğu, sefaleti yayacaklarını. 900 milyon insanı açlıktan öldüreceklerini, 90 milyon insanı yaşamdan kovarak, işsiz bırakacaklarını ve 50 bin çocuğu açlıktan ve önlenebilir hastalıktan öldüreceklerini ilan ediyorlar.

İnsanlığın ve doğanın gelişiminde ve yaşamında engel olan bu sistem artık ömrünü tamamlamıştır. Ve yıkılacağı günün korkusuyla tüm yaşamsal olanakları yok ediyor. Bütün bunlara son vermek için insanlığın önündeki engeli, yani kapitalist sistemi yıkmadan insanlık gün yüzü görmeyecektir. Bunun için insanların sistemi yıkmak için mücadele etmekten başka çaresi yoktur. Tek amacı kâr olan bu sistemi yıkıp, tek amacı insan olan Sosyalist sistemi kurmak tüm insanlığın kurtuluşunun tek çaresidir. Marx’ın da dediği gibi, “Yakın geleceğin zorunlu biçimi olarak ortaya koyduğu komünizmin zorunluluğu kavranmaz, bu zorunluluk bilince çıkarılmaz, bu zorunluluk doğrultusunda hareket edilmezse hiç kimse kapitalizmin yarattığı yıkımların tüm sonuçlarından kendini kurtaramayacaktır.”

İNSANDAN İNSAN OLMAYANA DÖNÜŞME: YABANCILAŞMA

2

Üretim olanaklarından yoksun bırakılan emekçiler, gereksinim içinde bulunmaları nedeniyle kendileri yaşayabilmek için başkalarının varlıklarını artırmak üzere çalışmak zorunda kalmışlardır.(Artı-Değer Teorileri 1)

Bir çok sorunda olduğu gibi bu sorunun da temelinde özel mülkiyet olgusu yatar. Emekten başka satacak hiçbir şeyi olmayan emekçiler, yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak için çalışmak zorundadır. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet, yabancı malzeme olarak karşımıza çıkar. Emegin üretimdeki malzemesi de yabancı malzemeden başka bir şey değildir. Emekçiler için önemli olan, malzeme ve aletin, yabancı malzeme ve alet olmasıdır. Aynı şekilde nesneleşmiş emek de emekçi açısından yabancının malzemesinin ve aletinin ve de sermayenin emeğinin bileşkesinden başka bir şey olamaz. Buna bağlı olarak da başkasına ait olan üretim sürecinin sonucunda üretilen ürün de başkasının olmalı. Oysa o, kendisinin emeğinin somut bir nesneye dönüşmesidir. Emekçi kendisinin emeğinin sonucundan başka bir şey olmayan ürün karşısında bir yabancı durumuna düşer. Fakat emekçi her ne kadar “çalışmamakta özgür” olursa olsun, yaşamak için çalışmak zorunda kalır. Ne kadar çok çalışırsa o kadar çok kazanacağını düşünen emekçi, kapitalist sömürü yasaları içerisinde bunun tam tersini yaşar. Ürettiği nesneye sahip olmak için sürekli olarak ve daha yoğun bir şekilde emek gücünü satar. Üretim içerisinde geçen her dakika emek gücünün değeri de düşer. Paranın gücü arttığı oranda onun, kendi cebinde biriktirdiği, sefaletinden başka bir şey olamaz. “Ötekinin emeğinin mülkiyeti olarak ve giderek ona egemen olan” ve de sürekli olarak büyüyen sermaye bu şekilde egemenliğini daha da pekiştirir. Üretim hacmi, bütün insanlığın ihtiyaçlarını karşılayacak düzeye gelse dahi milyarlarca insan açlık ve yoksullukla boğuşmak zorunda kalır. “...işçi ne kadar çok zenginlik üretir, üretimi erk ve hacim bakımından ne kadar artarsa o kadar yoksul duruma gelir. Ne kadar çok meta üretirse, o kadar ucuz bir meta olur. İnsanların dünyasının değersizleşmesi, nesnelere dünyasının değer kazanması ile orantılı olarak artar. Emek sadece emtia üretmekle kal-

maz; genel olarak emtia ürettiği ölçüde kendi kendini ve işçiyi de meta olarak üretir.” (1844 Elyazmaları sf.140)

Artık “nesnelere dünyasının değer kazandığı” bir durumda, insani ilişkilerin eskisi gibi olması beklenemez. Kapitalizm altında geçen her dakika insanlık değerlerinin yitirilmesine yol açar. İnsanlık değerleri artık yerini şeylerin değerlerine bırakmıştır. Şeylerin ilişkisi bütün ilişkilerin üzerinde ve onlara egemen bir durumdadır. Şeyler kişileşmiş, kişiler de şeyleşmiştir. Özel mülkiyet ve para vazgeçilmez bir güç haline gelmiştir. İnsanın, üretilen nesneye ulaşmak için yapamayacağı hiçbir çılgınlık yoktur. Çünkü artık o nesneye değil nesne ona egemen olmuştur “O zaman yaşamı kendisinin değil, nesnenindir.”

Ürettiğine yabancı olan emekçi, emeğinin yabancılaşmasını çalışma koşullarında da gösterir. Çalışma emekçinin büyük bir istekle yaptığı bir iş değildir. Çünkü üretim sürecinde emek, işçi için kullanım de-

ğeri değildir. Sermaye için ne kadar zenginlik değeri katarsa o derece kullanım değeri olan emek, bir işçi için para karşılığında sunabileceği değişim değerinden öteye geçemez. “...emek işçi için kullanım değeri değildir; dolayısıyla işçi için servet üretici güç, zenginleşme etkinliğinin aracı değildir. İşçi onu kullanım değeri olarak, kendisinin karşısında sermaye olarak değil, para olarak bulunan sermaye ile değişime sokar. Sermaye olarak sermaye ancak işçi ile, önce bu değişimin dışında bulunan ve ondan bağımsız olan emeğin tüketimiyle ilişkilidir. Sermaye için kullanım değeri, emek, işçi için salt değişim değeri; varolan değişim değeridir.” (K. Marx, Grundrisse) Sonuç olarak ise yaptığı işe yabancılaşmış, işe gitmekten tiksinecek kadar büyük bir nefretle üretime katılan işçiler yığını ile karşı karşıya kalırız. Üretim sonuçlarına sahip olmayan, insanal gereksinimlerini karşılayamayan milyonlarca işçinin, iş karşısında isteksizlik yaşamaması onun doğasının

Sonuç olarak da yabancılaşmanın olduğu yerde çalışma sadece yaşamını devam ettirme faaliyetlerini yerine getirmenin bir aracı olmaktan öteye gidemez. İşçinin dünyası tam da bu noktada kilitlenir. Bütün düşünce yaşamın devam ettirilmesi üzerinde donuklaşır. Üretim insanal gereksinimleri karşılamak üzere değil fakat pazara sunmak üzere gerçekleşir. İnsanal gereksinimler yok sayılır, yerini hayvansal işlevler alır. "...insan (işçi) artık kendini ancak yemek, içmek ve çoğalmak gibi hayvansal işlevlerinde, bir de olsa olsa konutta, süslenmede vb. özgürce etkin duyabilir, insan işlevlerinde ise ancak hayvanlığını duyar. Hayvansal insanal, insanal da hayvansal duruma gelir. (1844 Elyazmaları sf.144)

dan kaynaklı değil fakat aksine yabancılaşma olgusu ile açıklanabilir. Ve bu durumda ortaya çıkan "kaytarma", "özensiz çalışma", "fırsatçılık" "bencilik" vb. "ahlaki" olmayan davranışlar, kapitalistler tarafından "insanın doğası" olarak gösterilmeye çalışılır.

Kapitalistler tabii ki bu davranışları hoş karşılamaz. Önlemlerini almaktan bir an için geri durmazlar. Hisseli çalışma, kartlı çalışma, ödüllü çalışma, ceza sistemi vb... uygulamaları, kendinin olmayan fakat ötekinin olan üretimin işçi tarafından sahiplenilmesini sağlamak ya da en azından böyleymiş gibi çalışmasını sağlamak için geliştirilen üretime teşvik yöntemleridir. Fakat özel mülk sahipleri ne yaparsa yapsın yabancılaşma olgusunu ortadan kaldıramaz.(zaten böyle bir dertlerinin de olması imkansızdır, çünkü zaten işçinin işe yabancılaşmasının nedeni, sermayenin zenginliğine zenginlik katan özel mülkiyetin ta kendisidir) Yani ne yaparsa yapsın işçinin yaptığı işi, kendi işi gibi yapmasını sağlayamaz. Ne olursa olsun işçinin çalış-

ması kendi öz çalışması değildir. Bu çalışma bir başkasına ilişkindir.

Sonuç olarak da yabancılaşmanın olduğu yerde çalışma sadece yaşamını devam ettirme faaliyetlerini yerine getirmenin bir aracı olmaktan öteye gidemez. İşçinin dünyası tam da bu noktada kilitlenir. Bütün düşünce yaşamın devam ettirilmesi üzerinde donuklaşır. Üretim insanal gereksinimleri karşılamak üzere değil fakat pazara sunmak üzere gerçekleşir. İnsanal gereksinimler yok sayılır, yerini hayvansal işlevler alır. "...insan (işçi) artık kendini ancak yemek, içmek ve çoğalmak gibi hayvansal işlevlerinde, bir de olsa olsa konutta, süslenmede vb. özgürce etkin duyabilir, insan işlevlerinde ise ancak hayvanlığını duyar. Hayvansal insanal, insanal da hayvansal duruma gelir. (1844 Elyazmaları sf.144)

Yazımızın en başında da belirttiğimiz gibi yabancılaşma kavramına diyalektik bir bakış açısıyla bakmak gerekir. Diyalektikten yoksun bir bakış yabancılaşmanın nedenlerini her zaman için iktisadi temellerinden soyutlayarak ve de onun or-

tadan kaldırılması meselesini görmezden gelerek sonuçlar çıkarmaya çalışır,sorunun basite indirgenmesine, yabancılaşmayı ortaya çıkaran temel nedenlerin görülememesine yol açar. Bu bakış, aynı zamanda özel mülkiyet sistemine son verecek olan çelişkilerin de özel mülkiyet sistemi içerisinde bir çığ gibi büyüdüğü sonucunu çıkaramaz asla.

Yabancılaşmanın Ortadan Kaldırılması; Yadsımının Yadsıması

Özel mülkiyetin, sermayenin, ücretli emeğin vb. sonuçlarından başka bir şey olmayan yabancılaşma ortadan kaldırılmak zorundadır. Bütün insani değerlerin, insani ilişkilerin yadsıması olan yabancılaşma insanlığın gelişimi için büyük bir engel durumundadır. Bu yüzden yabancılaşmayı ortadan kaldırmak insanın özüne, doğasına dönebilmesi için bir zorunluluktur. Yabancılaşma eğer bir yadsıma ise bunun ortadan kaldırılması da yadsımının yadsıması şeklinde olacaktır. K. Marx'ın Kutsal Aile kitabında da belirttiği gibi "...proletarya, proletarya olarak kendi kendini kaldırmak ve böylece bağımlı bulunduğu, onu proletarya durumuna getiren karşıtı, yani özel mülkiyeti de kaldırmak zorundadır. Proletarya çelişkinin olumsuz yönü, çelişkinin yüreğindeki tasa, yok olan ve kendi kendini yok eden özel mülkiyettir." İnsanın yabancılaşmasının, fetişleştirdiği her nesnenin, dinin, paranın, devletin vb... ve de fetişizmin kendisinin, ortadan kaldırılması onu ortaya çıkaran nedenlerin ortadan kaldırılmasına bağlıdır.

Yabancılaşmayı ortadan kaldıracak olan çelişkiler her zamankinden daha yoğun bir şekilde kapitalizmin bağrında büyüyor. 1800'lü yılların kapitalizmini yaşamıyoruz. Günümüz, 2000'li yılların kapitalizminin yeni evresidir. Üretim teknolojisi hiçbir dönem olmadığı kadar ürün hacmini ve de buna paralel olarak emekçi sınıfların yoksulluğunu, yoksunluğunu sağlamıştır. Ve yine bunlara paralel olarak insanal ilişkiler yerini günümüzde hiçbir dönem olmadığı kadar şeylerin ilişkisine terk etmiştir. Özel mülkiyet sisteminin ortadan kaldırılmasının ve komünizme geçişin koşulları hiçbir zaman bu kadar olgunlaşmamıştı. Özel mülkiyet sistemini ortadan kaldırmadan, komünizme ulaşmadan insanlık asla kendi değerlerini yaşayamayacak ve üretmeyecek. "...Özel mülkiyetin kaldırılması, demek ki bütün insanal duyuların ve bütün insanal niteliklerin bütünsel kurtuluşudur" İşte bu kurtuluşu sağlayacak olan komünizmden başka bir şey değildir. Bir bütün olarak insanlık, ancak o zaman gerçek özgürlüklerle tanışacaktır.

GENÇ YOLDAŞ SÖYLEŞİLERİ

“Kapitalizmde alt sınıflar yönetici sınıflara hizmet edebilmesi için eğitilir ve o kadar bilgi verilirken, yönetici sınıflar ise alt sınıfları yönetmek için eğitilir.”

Genç Yoldaş dergisinin ve DÖB'ün (Devrimci Öğrenci Birliği) birlikte örgütlediği aylık söyleşilerin üçüncüsü 27 Aralık Pazar günü Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapıldı. Söyleşi iki bölümden oluşuyordu. İlk bölümde “Kapitalizmde Eğitim”, ikinci bölümde ise “Sosyalizmde Eğitim” konuları konuşuldu.

Kapitalizm'de eğitim konusunu anlatan arkadaşımız; eğitimin sınıflı toplumlardan bu yana sınıfsal bir nitelik taşıdığını belirterek, her dönem iş gücünün yetiştirilmesine ve egemen sınıfın düşüncelerinin, ahlakının yeni kuşaklara aktarılmasına hizmet ettiğini söyledi. Ayrıca eğitimin genel olarak var olan üretim ilişkisini yeniden üretmek için kullanıldığını da ekledi. Üretim ilişkisi ne kadar basit ise eğitimin de o kadar basit olduğunu, ama ne kadar karmaşıklarsa eğitimin de o kadar karmaşıklığını söyledi. İlkel köleci dönemde daha çok sözlü olarak yapılan eğitim, özel mülkiyetle birlikte aile üzerine geçiyor. Feodal toplumda ise usta-çırak ilişkisi daha çok görünen ve bu döneme uygun eğitim şeklidir. Kapitalizmde ise eğitim bugünkü okullarla halkın geniş tabanına yayılmış ve TV, gazete gibi araçlar da eğitim için kullanılmaya başlanmıştır.

Bu genel açıklamalardan sonra arkadaşımız, kapitalist eğitimin temel felsefesinin pragmatizm (faydacılık) olduğunu söyledi. Bunun yanı sıra kapitalist eğitimin insanı bencil biri olarak yetiştirdiğini, bu eğitim sistemi

içerisinde bireyin ancak tek yönlü gelişebildiğini söyledi. İşçilerin kapitalizmde giderek makinenin bir dişlisi haline geldiğini söyledi. Burjuvazinin eğitimden ne beklediğini göstermek için bir burjuva yazardan alıntı yaptı ve şunları söyledi: “Kapitalizmde alt sınıflar yönetici sınıflara hizmet edebilmesi için eğitilir ve o kadar bilgi verilirken, yönetici sınıflar ise alt sınıfları yönetmek için eğitilir.” Haliyle kapitalizmde de eğitim sınıfsaldır ve kapitalist üretim ilişkisi yeniden üretilir. Ayrıca Türkiye'deki eğitim sisteminin de anti-komünist olduğunu ekledi. Bunun yanı sıra Kürt halkının asimilasyonunu da içerdiğini ekledi. Arkadaşımızın anlatımlarından sonra soru cevap şeklinde ve dinleyicilerin de katılımı ile kapitalist eğitim üzerine konuşmalar devam etti. Daha sonra ise kısa bir ara verildi.

İkinci bölümde sosyalist eğitim konuşuldu. Anlatıcı arkadaşımız ilk olarak sosyalist eğitim neyi amaçlar sorusunu sorarak başladı. Dinleyiciler ise, her biri sosyalist eğitimin bir parçasını oluşturan şeyler söylediler. Sosyalist eğitimin dünyayı değiştirme eylemini gerçekleştirecek olan bireyi yetiştireceğini, kafa emeği ile kol emeği arasındaki farkı kaldıracağını söylediler. Daha sonra arkadaşımız anlatımına devam etti. Sosyalist eğitimin insanı geliştirmek için bir araç olduğunu, sosyalist eğitimde her üretim alanının eğitim, her eğitim alanının da üretim alanı olduğunu söyledi. Sosyalist eğitimin bunu poli-teknik eğitim ile gerçekleştireceğini söyledi. Tüm

bunlar anlatılırken Küba'dan da örnekler verildi. Sosyalist eğitimle bireyin çok yönlü geliştiğini ve burjuvazinin sosyalist eğitime yönelik yaptığı “bireyi tek tipleştiriyor, tek yönlü geliştiriyor” eleştirisinin saçma olduğunu söylendi. Anlatımın devamında arkadaşımız dinleyicilere yine bir soru yöneltti. Sosyalizmde üniversitenin nasıl bir konumda olacağını sordu. Dinleyiciler bugün yaşadıkları sorunların o zaman yaşanmayacağını, öğrencilerin, çalışanların ve eğitim emekçilerinin üniversiteyi birlikte yöneteceği söylendi. Daha sonra anlatıcı arkadaşımız sosyalizmde özerk-demokratik üniversite olacağını söyledi. Bugün de öğrenci gençliğin bu talebi her yerde savunması ve yükseltmesi gerektiğini belirtti. Burada sosyalizmde üniversitenin özerk olmaması gerektiğini söyleyenler üzerine de değinildi. Özerk-demokratik üniversitenin mali, idari yönetiminin öğrenciler, çalışanlar ve diğer eğitim emekçileri ile birlikte yapılması demek olduğu, sosyalizmde özerk-demokratik üniversitenin sosyalist devletten bağımsız ve kopukluk anlamına gelmediği söylendi. Bunun ardından Sovyetler Birliğinde uygulanan eğitim sisteminden örnekler verilerek devam edildi. Ve son olarak Önsöz dergisinde yer alan “Sosyalizm Projesi” nde yer alan eğitim konulu bölüm okundu.

Her iki bölümde canlı tartışmalarla sürdü ve öğretici oldu. Etkinlik bu tartışmalardan sonra sona erdi.

Devrimci Öğrenci Birliği

YÜZYILIMIZIN KOMÜNÜ KÜBA

"tarih
beni
beraat
ettirecektir"

Küba devrimini incelerken dikkat edilmesi gereken yön onun özgül yanlarından çok evrensel yanlarıdır. Küba'nın büyük devrimcisi Jose Marti'nin mücadelesinden esinlenerek yola çıkan Fidel Castro ve yoldaşları, marksist düşünceden büyük oranda etkilendiler, mücadele içerisinde daha çok kavradılar. Ve zorlu mücadelelerden sonra zaferi kazandılar.

Başlangıçta (1956'da) "Ya özgür olacağız ya da öleceğiz" bilinciyle yola çıkan savaşıların silahlı mücadelesi 1959'a kadar sürüyor. Marksizm-Leninizmden etkilenen bu devrim, halkçı, demokratik bir devrimdi. Sonrasında Fidel Castro yaptıkları devrimin sağ ve sol bir niteliği olmadığını belirtti ve "Bir tanım vermek gerekirse, devrimimiz hümanisttir". dedi. Süreç içinde düşünceleri olgunlaştı, nesnellik kendini dayattı ve mücadele, anti-kapitalist bir nitelikle sosyalizme evrildi. Küba devriminden alınacak dersler epey fazladır. Ancak biz bunların bugün de geçmekte olduğumuz sürece denk düşen yanlarını alacağız. Yani devrimin anti-kapitalist, anti-emperyalist yönüne değineceğiz.

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir. Hayatta her şey kişilerin ve partilerin öğördüğü gibi olmayabilir, çünkü her gelişmenin nesnellik üzerinde yürüyüp ilerlediğinin bilincinde olmalıyız. Bu başlayan bir devrim hareketinin zafere ulaşması için bir öngörüdür, bir bilinçtir. Ancak bu bir devrimde liderlerin, partilerin ve programın önemi yoktur demek de değildir. Bu ikisinin diyalektik birliğidir.

DEVİRİMİN BAŞLANGICI: MONCADA KİŞLASI BASKINI

Elbette 1959'da gerçekleşen devrimin kökleri çok daha derinlerdedir. Bütün Latin Amerika'da olduğu gibi Küba'da da özgürlük savaşları-savaşçıları, mücadeleler verildi. Devrimler yaşandı, karşı darbeler yaşandı. Ancak bu mücadele sürecine rağmen 1959'da iktidarın alınmasıyla sonuçlanan sürecin pratik olarak başlangıcı Moncada Kışlası baskını olduğu için, Küba devriminin başlangıcı olarak kabul edilir.

Batista 1952'de ABD desteği ile "şafak darbesini" gerçekleştirdiğinde amacı seçimlerde oyların çoğunluğunu alacağı kesin olan Ortodoks Parti'nin bu başarısını engellemektir. Buna tepki olarak yalnızca üniversite öğrencileri eylemler yaptılar. Fidel Castro da Batista darbesinin ve yönetiminin yasadışı olduğunu gösterebilmek amacıyla Havana Yüksek Mahkemesine bir dilekçe vererek, Batista'nın anayasayı ihlal ettiğini ve cezalandırılması gerektiğini söyledi. Mahkemenin kararına göre darbenin yasal olup olmadığı ortaya çıkacaktı.

Fidel Castro o dönemler Ortodoks Parti içerisinde devrimci kanadı temsil ediyordu. Sonrasında Fidel Castro tepkilerini gösteren üniversite öğrencilerini etrafına toplayıp silahlanmak gerektiğini söyledi. Silah satın almanın pahalı ve gereksiz olduğunu, kışlalarda fazlasıyla silah olduğunu ve bu silahları kamulaştırmak gerektiğini vb. konuları anlatan konuşmalar yaptı ve Vomimiento (hareket) grubunu kurdu. Baskın yeri olarak Moncada Kışlası ve gün olarak da 26 Temmuz kararlaştırıldı.

Önce Moncada Kışlası'na yakın bir çiftlik kiralandı. Silah ve diğer malzemeler buraya taşındı, sonrasında genç militanlardan oluşan küçük gruplar ile bu silahlar bölgeye sevk edildi. Baskın çok titiz bir şekilde hazırlandı. Kışlayı basmak için 20 kişiden oluşan ilk grup oluşturuldu. İlk grup kışlaya bakan hastahaneyi ele geçirecekti. Raul Castro'nun yönettiği ve 6 kişiden oluşan 2. grup Adalet Sarayı'nı ele geçirecekti. 90 kişiden oluşan ve Fidel'in yönettiği 3. grup ise kışlanın içine girerek denetimi ele geçirecekti. Fidel Castro eylem başarıya ulaştıktan sonra Santiago Radyosu'ndan nasıl bir konuşmanın yapılacağını bile ayarlamıştı. Ancak eylem Fidel'in planladığı gibi yürümedi. 1. ve 2. gruplar işlerini sessizce hallettiler, yalnız 3. grubu bir nöbetçi görmüş ve çatışma dışarıda başlamıştı. Vomimiento grubu geri çekilmek zorunda kaldı. Çatışma sonucu yakalanan 68 kişi önce işkencelerden geçirilerek sonrasında kurşuna dizilerek katledilmişlerdir. Daha

sonra 32 kişi yakalanıp tutuklandılar, 50 kişi kaçmayı başararak diğer ülkelere sıgındılar.

Fidel Castro tutuklananlar arasındaydı. Baskından birkaç gün sonra yakalandı ve öldürülmeden hemen resmi makamlara sevk edildi. Fidel Castro mahkemede "Tarih beni beraat ettirecektir" adlı ünlü savunmasını yapmıştır. Fidel Castro mahkemedeki konuşmasında eğer eylem başarıya ulaşmış olsaydı radyodan yapacağı bazı açıklamaları tek tek söyledi. Mahkemede söylenen bu açıklamalar diktatörlüğe karşı halkçı devrim politikasının pratiğe yansımadır ve başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bu devrimci gençliğin ilk girişimine rağmen sonuç böyle olmuştur. Ayrıca bu gençler, sonrasında diktatörlük tarafından vahşice katledildiler. Fidel Castro 15 yıl hapis cezası aldı fakat Fidel Castro için yapılan grevlerin ve yükselen mücadelenin sonucunda 1955'de çıkan genel af yasası ile serbest bırakıldı. Vominiento adı 26 Temmuz Hareketi olarak değişti. Küba'daki Moncada baskınından çıkarılacak en önemli derslerden biri şudur; devrimci hareketin bir çıkış-sıçrama yapması büyük bir cüretle ileri atılmayı gerektiriyor. En ağır bedelleri göze alarak yürümeyi gerektiriyor. Bu cüret ve gözü peklik ortaya konduktan sonra yenilgiler zafere dönüşebilir.

Fidel Castro "26 Temmuz büyük bir askeri yenilgidir, büyük bedellerin ödendiği gündür ama aynı zamanda asıl önemlisi 26 Temmuz kendini halkın kurtuluşu davasına adayın devrimcilerin cüretli bir çıkışıdır ve her türlü bedeli göze alan kararlı savaşçılar militanca dövüşmüşlerdir" diyor. Bunu devrimci politika açısından büyük bir çıkış, büyük bir sıçramaya dönüştürdüklerini söylemiştir. Askeri açıdan savaşı kaybetmiş ama asla düşmana teslim olmamıştır. Tutuklananlar kendi cephesinden (zindanlardan) her zaman haykırmışlar ve asla teslim olmamışlardır. 26 Temmuz Hareketi diktatörlüğe karşı olan Küba halkını derinden etkilemiş ve halkları bir adım daha ileriye götürmüştür. Sonrasında halk önlerine çıkan ilk fırsatta 26 Temmuz Hareketi saflarına geçmeye başlamıştır.

Bugün buradan Küba'dan çıkarılması gereken önemli bir dersi, bu dersin bize kazandırdığı deneyimi anlatmaya çalıştık. Yazıda da söylediğimiz gibi devletin bize dayattığı hiçbir saldırı devrimi engelleyemez. Bunu Küba devrimi örneğinde çok daha iyi anlamış ve göstermiş olduk.

YİĞİT KÜBA

İşte o gün ve onlar
Küba'nın yiğit neferleri
Che ve Fidel'den sonra tomurcuklanan çiçekler
Sosyalizmi soluk soluk bağına çekenler
Yiğit Küba
51. yaşını yaşıyorsun bu topraklarda
Senin sevdandır 50 yıl esen
Senin soluğundur 50 yıl çiçek açan
Senin yüreğindir 50 yıldır cellatları
Uykularından uyandıran ateş

Yiğit Küba
Kilometrelerce uzakta aynı sevdayı paylaşıyoruz
Ve çoğalıyoruz
Ve geliyoruz
Ve büyüyoruz
Ve özgür soluğuna soluğumuzu katıyoruz
Yiğit Küba
Sensin hayallerimizin pratikteki karşılığı
Sensin gecelerinde aç yatılmayan
Sensin gündüzleri üşümeyen insan
Sensin kavuşan yürekler
Sensin halklara umut
Sensin bahar dalı olan ülkemizde
Sensin halkların özgür yanı

Yiğit Küba
Yüreğlerimiz seninle atıyor
Şan olsun 51. yılın
Şan olsun sosyalizmin 51. yaşını
Ve selam olsun sosyalizmi yaşatan
Yiğit Küba savaşçılara

Gazi'den bir DÖB'lü

Merhaba Genç Yoldaş okurları

Ben gazi mahallesi liseli DÖB'ten bir yoldaşınızım. Sizlere geçen Genç Yoldaş sayısının (50. sayı) dağıtımından sonra işçilerle bir araya gelip eğitim çalışması şeklinde olan bir sohbetten bahsetmek istiyorum. Geçen Genç Yoldaş sayısının işçi emekçi semtlere dağıtımından sonra işçilerle bir araya gelip genç yoldaşın başyazısı olan "Devrimi pratik olarak örgütlemek" yazısını okuyup, üzerine yaklaşık bir, bir buçuk saat tartıştık. Tabi bu tartışma hem işçiler üzerinde, hem de liseli DÖB'lüler üzerinde olumlu etkiler yarattı. Hepiniz bilirsiniz, normalde dergi dağıtımından sonra bir yorgunluk çöker insanın üzerine, inanır mısınız o tartışmadan sonra üzerimizde yorgunluktan eser kalmadı. Çünkü orada bulunan işçilere böylesi sert süreçlerde bir insanın savaşçı, bir kadronun savaş kadrosu olma bilincini vermiştik, kavratmıştık.

Yoldaşlar böylesi çalışmalarını her yerde yapmalıyız, bulunduğumuz her alanda politikalarımızı, işçi ve emekçilere götürmenin yollarını bulup hayata geçirmeliyiz. Haydi liseli DÖB'lüler bir çok tartışma, işçi ve emekçi bizleri bekliyor.

Gazi'den Liseli DÖB'lü öğrenciler

TEKEL İŞÇİLERİYLE ANKARA'DAYDIK

Tek-Gıda İş Sendikası'na bağlı Tekel işçileri Ankara'da iki haftayı aşkın süredir eylemdeler. Eylemlerinin 15 gününü geride bırakan Tekel işçilerini ziyaret etmek için İstanbul'dan hareket ettik. Aslında bu eylemin başından beri yoldaşlarımız hep oradaydı, Ankara'dan DÖB'lü yoldaşlarımız da üniversitelerde Tekel işçilerinin eylemi ile ilgili yoğun çalışmalar yapıyordu. Üniversiteli ve liseli devrimci öğrenci gençlik işçi sınıfının sermaye devletine karşı verdiği bu savaşındaki yerini almıştı.

Oraya vardığımız gün direnişin 16.günüydü ve o gün Türk-İş Sendikası'nın eylem üzerine toplantısı vardı. Tekel işçileri de Türk-İş binasının önünde toplanmışlardı, toplantı kararlarının sonucunu öğrenme bekleyişi içindeydiler. Çıkacak kararlar 16 gündür devam eden bu eylemin ne seyirde devam edeceğini gösterecekti.

İstanbul'dan Grup Emeğe Ezgi de bizimle birlikte Ankara'daydı. Bilincimizle, yüreğimizle, sanatımızla yanlarında olacaktık işçilerin... Sakarya Caddesi'ne vardığımızda pankartlarımızı açtık ve sloganlarımızla, Tekel işçilerinin bulunduğu alana doğru yürümeye başladık. "Tekel İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak" "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganlarını atarak işçilerin arasına karıştık. Hepsini bizi büyük alkışlarla, ıslıklarla, sloganlarımıza eşlik ederek karşıladılar. Bu güzel karşılamanın ardından Mücadele Birliği Platformundan arkadaşımız kısa bir konuşma yaptı ve şiir okuyarak işçilerin yüreğini dizelere döktü adeta...

Türkiye'nin pek çok ilinden gelen Tekel Fabrikaları'nda çalışan kadın ve erkek işçiler buradaydı. İzmir, İstanbul, Hatay, Diyarbakır, Muş, Batman, Siirt, Adıyaman... Eşlerini, çocuklarını geride bırakmışlardı pek çoğu, Ankara'nın ayazında zor koşullar altında, onca polis baskısına, ablukasına rağmen onlar yine de dimdik, kararlı duruşlarıyla gerçek direngenliğin simgesiydiler. Tekelci sermayenin bu eylemi engelleme girişimlerine rağmen onlar ne amaçla bu eylem içerisinde bulduklarını biliyorlardı. Farklı illerden, bambaşka yaşamlardan gelmişlerdi;aralarında Kürt, Arap işçiler de vardı, kadın ve erkek Tekel işçileri kendilerini yıkıma uğratan bu sisteme karşı tek yürek olmuşlardı. Tütün kokan ellerini yumruklaştırarak şimdi "Ölmek Var, Dönmek Yok" sloganlarını haykırıyorlardı.

Şu bir gerçektir ki eylem alanı, grevler pratikliğiyle işçi ve emekçi insanları devrimci dönüşüme uğrattır. Bu sistemin ancak emek sömürsüyle ayakta kalabildiğini bunun da işçi ve emekçileri daha fazla yıkıma götürdüğü nesnel gerçekliği onlara anlatabilmemiz ya da onların neden böylesi kötü yaşam koşulları altında yaşamaya mahkum edildiklerini anlamaları uzun bir zaman alabilir, ancak eylemlerin pratikliği içinde işçi sınıfı hem örgütlülüğün gücünü kavrar, hem de sistemin gerçek yüzünü görür; bir polis copuyla, tazyikli suyla ya da biber gazıyla tanıştığı zaman...

Kısa bir zaman dilimi içinde pek çok işçiyle sohbet etme olanağını bulduk. O denli içtendiler ki bize destek olmaya geldiğimiz için ettikleri teşekkürleri sayamadık. Ankara’da hava bir hayli soğuktu, yalancı güneş ışıltısı altında ısınmak için sürekli hareket halindeydik. İşçilerle yaptığımız o sıcak sohbetler bir nebze de olsa içimizi ısıtmıştı. İzmir’den gelen kadın işçilerle konuştuk, eylemin şu anki amacı nedir, ne olmalıdır diye sordüğümüzda, şu cevabı veriyor işçilerden biri: “Aldığımız üç kuruş para üzerinden hesap yapıyorlar. Aldığımız maaş ne kiraya yetiyor ne de çocuklarımız için yettirebiliyoruz. Şimdi bize devlet 4C koşulları altında çalıştırmak için uğraşiyor. Eğer bu sözleşme olursa, hepimize ölümdür. Böyle bir durumu hiçbirimiz kabul etmeyeceğiz. Bu saatte sonra dönüş yok” diyerek yanındaki işçilerin onayını da aldı. Oradaki hangi işçiyle konuşursak konuşalım ilk olarak memleket muhabbetleri ile başlıyordu. “hangi memlekettensin?” diye başlayan konuşmalar giderek yerini koyu sohbetlere bırakıyordu. Hatta işçilerin kendi aralarındaki esprilerine de tanık olduk. Bu arada megafondan konuşmalar, çeşitli sendikaların, sivil toplum kuruluşlarının gönderdiği destek mesajları da okunuyordu. Bir ara Grup Emeğe Ezgi marşları, türkülerıyla işçilerin arasında eylem alanında sahne aldı. Denizleşen yürekleriyle, umudun, emeğin, sevdanın türkülerini söyleyen Emeğe Ezgi şimdi de Tekel işçilerinin sesi olmak için gelmişti alanlara... Söylenen marşlar ardından davul eşliğinde yerini halaya bıraktı. İşçiler hem Türkçe hem de Kürtçe halay türkülerine eşlik etmeyi ihmal etmiyorlardı.

Saatler ilerliyor, Türk-İş’in toplantısı da devam ediyordu. Biz de sendika tarafından verilmiş sıcak çaylarımızı yudumlarırken işçilerle sohbetimize devam ediyorduk. Adıyaman’dan gelen işçilerden biri eylemin başından beri Ankara’da olduğunu, polislin kitleye saldırıları olmadan önce tazyikli sudan korunmak için aldıkları önlemleri heyecanlı bir şekilde anlatıyordu. Ama yakındığı şeyler de vardı, kendi çalıştığı yerdeki işçilerin çoğunluğunun buraya gelmemesinden yakınıyordu. “Korkutma, baskı kimi zaman kışkırtma çabaları yüzünden benim arkadaşların çoğu gelmedi. Ama bunun kasıtlı yapıldığını biliyorum.” dedi. Konuştuğumuz işçilerin çoğu ise toplantıda olan Türk-İş Sendikası’nın ileri yönde kararlar alacağını söyledi. Onlar artık sendikaların tutumlarının kendi eylemlerinin gerisinde olduğunu görüyorlardı. Şu ayrıntıyı da belirtmemiz gerekir;devrimci öğrenci gençlik yeni toplumu kurma mücadelesini, tarihsel zorunlulukla üzerine almış olan işçi sınıfının yanında olmayı teorik olarak kabul eder ve içselleştirir. Ancak bunu pratikte gösterebilmektir asıl olan. Birey olarak her işçi farklı özelliğe ve karaktere sahip olabilir ama sınıf olarak kendisine bir tip yaratmıştır işçi sınıfı. Bunu Ankara’da bir kez daha anladım.

Bizim birkaç cümleyle anlatacağımız bir durumu onlar kısa ve açık bir şekilde yalın dille anlatıyorlar. Yapmacılıktan uzak tavırları, içtenlikleri, doğallıkları bunun göstergesi. Böylesi eylem süreçlerinde devrimci öğrenci gençlik olarak kendimizi pratik içinde geliştirebilme imkanı buluyoruz. Bunun gururunu yaşamak da ayrı bir önemde tabii.

Saatler süren sendikanın toplantısı bitti sendika binası önünde kurul bildirisinin açıklamasını Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu yaptı. Karara göre, eylemler 8, 15, 22 Ocak tarihlerinde “çalışmama hakkını kullanarak “ve AKP il binaları önündeki kitlesel toplantı ve mitinglerle sürecek. Kararın bildirilmesinin ardından protesto sesleri yükseldi, “Bizi oyalamaktan başka işiniz yok. Biz bunun için mi günlerce sokaktayız” diyerek kitle protesto etti. Bir anda işçilerle sendika yetkilileri arasında gerginlik yaşanmaya başladı. Kitle içinde“Bizi satanı biz de satarız” “Türk-İş göreve genel greve” sloganları atıldı. Kitlenin öfkesinden korkan sendika yetkilileri eylemlerin bitmediğini, devam edeceğini söyleyerek ortamı havasını yatıştırma uğraşındaydı. Bizler de işçilerle beraber sesimizi yükselttik,“Bütün İktidar Emeğin Olacak” sloganımıza işçiler de destek verdiler. İşçilerin “Genel Grev” çağrısında bulunmaları, alanda devam eden hareketlilikten dolayı Tek-Gıda İş Genel Başkanı Mustafa Türkel “Eğer sonuç alınmazsa iş yerlerinde ölüm orucuna başlayacağız, var mısınız?” diye konuştu. Ancak belliydi ki açıklanan bu son karar toplantılarda alınmış bir karar değildi. Sendikanın amacı mücadeleye devam eden Tekel işçilerinin nabzını yoklamak , işçileri kendi istediği sınırlar içinde tutabilmektir. İşçiler de hep bir ağızdan ölüm orucu için “Hazırız!”cevabını verdi ve her şeye rağmen eyleme devam kararı alındı.

Bu arada saatler ilerliyordu ve akşama doğru biz de İstanbul’a dönmek üzere yola çıkacaktık. Ankara’da eylem süresince bulunan yoldaşlarımız işçilerle iyi ilişkiler kurmuştu. Özellikle Diyarbakır’dan gelen işçiler her an yanımızdaydı onlar sayesinde diğer işçilerle de tanışma olanağı bulduk.

Yola çıkmamıza az zaman kala yine türküler eşliğinde halaylar çekildi. Akşam karanlığının gelişini alanda halaylarla karşıladık adeta.. Halay safları bu kez daha bir kalabalıktı. İşçilerin arasından ayrılmamız bu şekilde oldu, tanıştığımız tüm işçiler ve gençlerle vedalaşarak ayrıldık oradan. Biz yola çıkıyorduk ama orada kalan yoldaşlarımız onlarla birlikte olacaktı. İşçi sınıfının mücadeleleri tarihine bir halka daha ekleyen Tekel işçileriyle yaşadığımız deneyimlerin sevinciyle İstanbul’a doğru yola koyulduk.

İstanbul’dan Genç Yoldaş okuru

“ONURLU DİRENİŞİN NE DEMEK OLDUĞUNU BİLİYORUM...”

“Böyle direniş ilk başta çok zorladı insanları. Ondan sonraki süreçlerde gerçekten insanlar daha da fazla inanmaya başladı, süreci sonuçlandırması noktasında büyük bir inanç gelişti insanlarda. Ben doğudan geldim, bölge insanıyım ve onurlu direnişin ne demek olduğunu biliyorum. Bugünkü işçi arkadaşlarımızda bunu görüyorum, bu işçi arkadaşlarımızın gerçekten sonuna kadar mücadele edeceğine inanıyorum.” diye cevap verdi bir işçi arkadaş, direnişin 13. gününde hangi noktada olduklarını sorduğumda.

Geldikleri ilk günde bir kısmı Atatürk Spor Salonu'na kapatıldı, bir kısmının yolları kesilerek direnişleri engellenilmeye çalışıldı. Ama onların mücadelesinde bunların hiçbir önemi yoktu. Bunlar ilk engellerdi, a-

şıldı. Sıra Abdi İpekçi Parkı'ndaki zorlu sınağa gelmişti. Kolluk kuvvetlerince üzerilerine atılan gaz bombalarının, Ankara'nın ayazında havuzlara atılmanın da üstesinden gelmeyi başardı, kararlı ve azimli TEKEL işçileri. Çünkü bu yolda artık geri dönüş seçeneği varlığını kaybetti.

TEKEL işçilerinininki artık bir onur mücadelesi haline geldi. İnsanca yaşama amacı, emeklerinin karşılığını alma isteği dışında, hiçbir düşünce yok onlarda. Kölece bir uygulamanın getirilmeye çalışılması, onları insanca yaşayabilme amacı için sonuna kadar direnmeye götürüyor.

TEKEL işçileri bugün direnişin 16. günündeler. Ortaya atılan oyalama senaryoları ve tüm o azimli varlığın göz ardı edilmeye çalışılması, istediklerini alana kadar sürecek

olan mücadele karşısında, TEKEL işçilerini yıldırma bir yana daha da kararlılıkla direnişlerine asılmalarını sağlıyor. Tüm bu azmi onların bir lafından, bir bakışından anlamak mümkün. Çünkü artık tek odak noktası bu mücadelenin onlar için başarılı bir sonuca ulaşması, tüm cevapları, tüm emekleri bu yönde.

Günlerdir sendika önünde süren direniş verilen çeşitli desteklerle devam ediyor. İstenilen kölelik yasasının çekilmesi, insanlık onurunun ayaklar altına alınmasının önlenmesidir. İşte bu amaca ulaşmak zor ve uzun bir mücadeleyi gerektirse de, işçi dostlarımızdaki kararlılık varlığı onları zaferle buluşturacaktır. Çünkü onlar artık gemileri yaktı, geri dönüş yok...

Ankara'dan Bir Genç Yoldaş Okuru

ÖĞRENCİ GENÇLİK TEKEL İŞÇİLERİNİN YANINDA

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü öğrencileri TEKEL işçilerine destek amaçlı yürüyüş gerçekleştirdiler. Üç gün boyunca tekrarlanan yürüyüşlerin sonuncusu 23.12.2009 Çarşamba günü gerçekleşti. Bu yürüyüşte diğer üniversitelerden öğrencilerde katılım gösterdi. Cebeci DÖB'ün yapmış olduğu çağrıya, diğer gençlik örgütleri de karşılık verdiler. Okul içerisinde yapılan yürüyüş, çekilen ajitasyonlar ve dağıtılan bildirilerle üniversite öğrencileri TEKEL işçisinin onurlu mücadelesine destek olmaya çağrıldı.

Çağrı üzerine Sakarya Meydanında toplanan öğrenciler, buradan Türk-İş binasına, işçilerin yanına “Tekel İşçisi Yalnız Değildir” şiarı ile yürüdüler. İşçiler öğrencileri büyük bir coşku ile karşıladılar. Yürüyüşün sonunda üniversite öğrencileri adına bir öğrenci, sendikanın ses aracından konuşmasını yaptı. Konuşmada “TEKEL işçilerinin bu mücadelede yalnız olmadığı, devrimci öğrencilerin bu mücadeleyi sahiplendiği” vurgulandı. Konuşma “TEKEL İşçisi Yalnız Değildir” sloganıyla karşılandı. Öğrencilerin getirdiği pankart Türk-İş binasına asıldı. Konuşma sonrasında öğrenciler işçilerle birlikte halay çektiler. Eylem sonrasında öğrenciler işçilerin arasına dağıldılar ve işçilerle sohbet ettiler.

ANKARA'DAN DÖB'LÜ ÖĞRENCİLER

ADALET MÜLKÜN TEMELİDİR!

BURSA YASTA

Kara günlerinden birini yaşayan Bursa, tek derterini ekmek parası olan 19 madencinin göçük altında can vermesiyle yasa boğuldu.

YÜREKLERE ATES DÜŞTÜ...

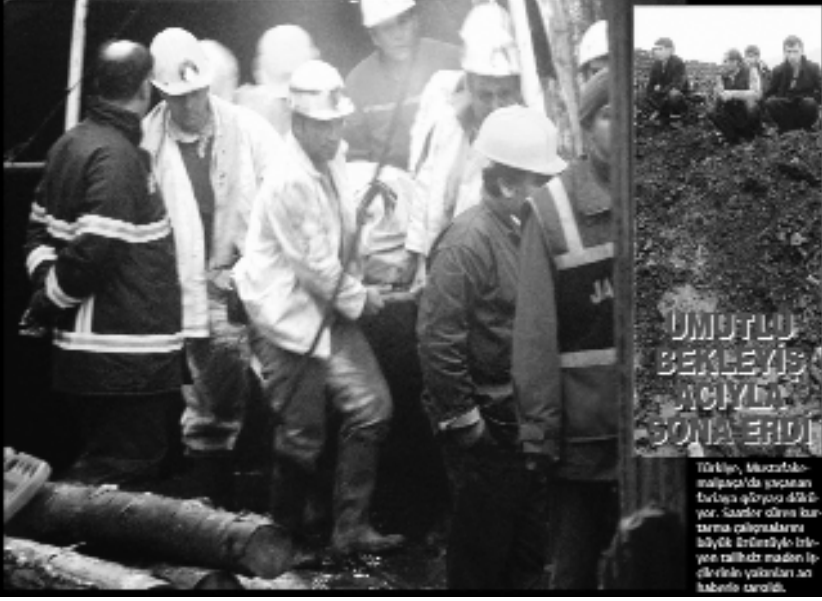
Kuru, İstanbul'da meydana gelen grizu patlamasıyla ilgili, Türkiye'nin maden işçilerine göre grizu tehlikesi olan 19 maden işçisi, arama kurumsuna işçilerin ölüm raporlarını gönderen kurumlardan. Nüfus ve vatandaşlar Bakanlığı'ndan da başka kurumlardan haber gelirdi.

MADEN GERİ VERİYOR...

Deneyi acımla boğan en önemli nedenler köyler ve madenlerdir. Madenler Öneri Önerisi, kurumsuna çalışmaları için 5 maden işçisini çalıştırarak, madenler, deniz ve göllerin 10 ilçe çalışmaya çalışıldığı söylenir. Bakan Önerisi "Çalışmaların 1 gün önce durdurulmasını öneriyor" diye konuştu.

IHMAL MI? KAZA MI?

Fatih İsmail Kılıç'ın 20 kez kazasında geçti. Genel Maden İşçileri Sendikası Genel Başkanı İsmail Kılıç, olayın ardından madenlerde meydana gelen kazaların önlenmesi için maden işçilerinin haklarını korumak için "Yararlı kurumlardan" dedi. 10

UMUTLU
BEKLEME
ACILMI
DONA ERİDİ

Türkiye, madenler alanında yapılan çalışmaların hızını düşürüyor. Saadettin Özkan kurumsuna çalışmaları büyük bir hızla ilerletiyor. Madenler Bakanlığı'ndan da haberler geliyor.

Türkiye bir sosyal hukuk devletidir ve herkes kanunlar önünde eşit haklara sahiptir. Mahkeme duvarında ise "Adalet Mülkün temelidir" yazar. Bir anlamda mülk oranında adalet ve eşitliğe sahipsinizdir. "herkes eşittir ama bazıları daha eşittir" sözünde olduğu gibi kapitalizmde de bireyler eşit haklara sahiptirler ama bu haklardan kimse eşit şekilde faydalanamaz. Herkesin canı aynı oranda önemli değildir kapitalizmin yasası gereği, bir işçinin veya emekçinin ölümü onu düşündürmez veya etkilemez. İşçiler her zaman ölüme bir adım mesafededir anlayacaksınız...

- Bursa'da 19 maden işçisi grizu patlaması sonucu hayatını kaybetti.
- Kot taşlama işçileri her gün ölüme bir adım daha yaklaşıyor.
- Tuzla tersane bölgesinde ölü sayısı 131'e yükseldi.

...
Bursa'da 19 maden işçisinin grizu patlaması sonucu ölmesi tamamen işyerinin "tedbirsizliği" ve "ihmali" sonucu gerçekleşen bir katliamdır. Mayıs ayında denetlenen maden ocağının eksikleri dile getirilmiş fakat daha sonra kontrol edilmiş bir yaptırım uygulanmamıştır. İşçiler göz göre göre ölüme sürüklenmişlerdir. Katliamdan sonra işyerinin sahibi birkaç gün ortalarda görünmemiş daha sonra teslim olmuştur. Çıkarıldığı mahkeme sonucunda ise serbest bırakılmıştır.

Adalet Mülkün Temelidir!

Tuzla'da ölü sayısı 131 oldu. Tuzla ci-

nayetleri konusunda devlet üç maymunu oynayıp sesini çıkarmıyor, bu cinayetlerin üstüne gitmiyor gitmek istemiyor çünkü işine gelmiyor. Devlet kendi eliyle ve açık yoldan tuzladaki patronların savunmasını yapıyor ve oradaki işyeri sahiplerine söz söyletmiyor. Bunun örneğini bize Desan Tersanesi ziyareti sırasında Bakan Faruk Çelik verdi. Bakan, Desan tersanesini "en güvenli tersane" olarak ilan etti. Ancak bakanın o çok güvenilir bulunduğu Desan tersanesinde ziyaretinden iki sonra Mikail Kavak can veriyor. "Sorun işyerindeyse acıyan namerttir" diyen Bakan ise sessizliğini koruyor.

Adalet Mülkün Temelidir!

Çok değil, birkaç ay oldu üstünden geçeli. İstanbul büyük bir sel felaketi yaşamıştı ve 34 insanın canına mal olmuştu bu felaket. Kapitalizmin katliamıydı gerçekleşen. O gün 8 tekstil işçisi kadın, servis aracı yerine yük aracına bir eşya gibi bindirilerek iş yerine doğru yola çıktılar ölümden habersiz. Sel bastırıldığında her yanı kapalı olan "panelvan" türü araçtan kurtulamadılar ve boğularak can verdiler. Patron ve servis şoförü hakkında dava açıldı. Az değil 8 kişinin katili olmak... Kürdistan'da bir taş atmak elli küsur yıla denk geliyorsa, sen düşün 8 kişinin katili olmaktan gelecek cezayı... mahkeme şaşırtmadı bizleri, patronun suçu yoktu bu işte veya servis şoförü işçiler hatalıydı yine... ellerinde kelepçeyle çıkması gerekenler mahkeme kapısında elini kolunu sallayarak çıktı yine... kelepçe yine takıldı ölüme itilen işçinin, emekçinin, gençliğin eline Adalet Mülkün Temelidir! diye.

DİK BAŞINI DİK GÖĞE, EMEĞİN İKTİDARINI SÖYLE!

Gündem

“Rus sosyal-demokratlarının (komünistleri diye okuyun) büyük çoğunluğu, son zamanlarda, hemen hemen bütün zamanlarını fabrika koşullarının teşhirinin örgütlenmesine ayırmışlardır. Bunun ne kadar doğru olduğunu anlamak için —o kadar ki, bunun, kendi başına ele alındığında, özünde henüz sosyal-demokrat olmayıp, yalnızca sendikal çalışma olduğu gerçeğinden de gözden kaçırmışlardır— ... Nitekim yapılan teşhirler, yalnızca belirli bir sanayi kolunda işçilerle işverenler arasındaki ilişkilere değiniyordu, ve bunların sağladığı tek şey, işgücü satıcılarının "metalarını" daha iyi koşullarla satmayı ve salt ticari alışveriş konusunda alıcılarla savaşmayı öğrenmeleri oldu. Bu teşhirler (eğer bir devrimciler örgütü tarafından gerektiği gibi kullanılsaydı, sosyal demokrat eylemin bir başlangıcı ve onu oluşturan bir parçası olabilirdi; ama öte yandan bunlar, "salt sendikal" mücadeleye ve sosyal-demokrat olmayan bir işçi sınıfı hareketine de yol açabilirdi (ve kendiliğindenliğe tapınma tutumu veri olarak alındığında yol açması kaçınılmazdı da).”

Lenin

Madem ki kapitalizm büyük bir yapısal kriz içindedir, madem ki sokakta emekçi sınıf hareketi ve yoksul Kürt halkının mücadelesi gelişmektedir, adımların bu gerçeklik üzerinden atılması gerekiyor. Herkes için kabul edilen nokta; bugünkü sınıf hareketi ve emekçi halkların mücadelesindeki ivmelenmedir. Kısa zaman öncesinde kadar devrimci durumun reddini olayların yorumlanmasında temel dayanak haline getirenler, bugün devrimci durumun kabul ettirici gerçekliği karşısında boyun bükme durumundadırlar. Elbette her boyun bükme mevcut şartlar karşısında zorunlu bir kabullenmenin ürünüdür. Hal böyleyken, dilde cisimleşen zorunluluk, atılan adımda bambaşka bir çizgiyi temsil edebilmektedir. Bu çizgi ortalama solun politikalarında temsil buluyor.

Süreci geriden takip edenler için bu durum anlaşılır bir durumdur. Çünkü; eski alışkanlıkların, eski söylemlerin, eski yorumlayışların, “yeni evre”nin politik atmosferinde bir karşılığı yoktur. Üretebilen, çağın ihtiyaçlarına yanıt verebilen bir devrimci hareket bu çağa damgasını vurabilecektir.

Madem ki kitleler yığınlar halinde düzenden kopuşun içindedir, madem ki düzenden kopan kitlelere yeni bir yolu açmak komünistlerin görevidir, şimdi bu görevi aksatmadan yerine getirmenin zamanıdır. Bugün devrim emekçi kitleler için bir zorunluluktur. Şimdi bu zorunluluğu fark ettirebilmenin zamanıdır. Fabrika önlerine, emekçi semtlerine, grev ve direniş alanlarına, üniversitede emekçi çocuklarına devrim ruhunu taşıma zamanıdır.

Bir Tas Çorba Uğruna Devrimi Satmak

Lenin, devrimci bir dönemde burjuva demokratik talepleri öne çıkartan, süreci ıvır zıvır talepler üzerinden reformizmle ören oportünistleri “devrimi bir tas çorba ile satmakla” suçlar. Reformistleri, sadaka yardımı ile işçi sınıfını parçalamakla itham eder “... Reformcular, sadaka yardımı ile işçileri parçalamayı, onları aldatmayı ve onları sınıf savaşımından döndürmeyi düşünürler. Reformculuk yalanını tanıyan işçiler, re-

formları sınıf savaşımının geliştirilmesi, yaygınlaştırılması için kullanırlar.” Burada reform ile reformculuk arasındaki ayrımı net bir biçimde ortaya koyan Lenin, "sadakacılığın" gerçek yüzünü açıklamakla birlikte, devrim ile reform arasındaki diyalektik bağın sınıf savaşımındaki devrimci içeriğini vurgular. Bugün; Ankara'da, Tekel direnişinde reformizm, devrimi bir tas çorbaya satmaya devam ediyor. Buna bir trajedi ve hatta bir ironi eklersek, sadaka kültürünün bir parçası olarak gerçek anlamda dağıttığı bir tas çorba ile yapıyor. Elbette burada sorun dağıtılan bir tas çorbada değildir. Sorun sınıfa ne götürüldüğü ile ilgilidir. Bugün sınıfla dayanışma çabası içerisinde olanlar, arada bir boy gösterdikleri ve merasimle buldukları ziyaretler ve işçilere tekrara dayalı aktardıkları politikaları ile sürecin etrafında dolanmaktadır, sürüklenmektedirler. Bir işçi uzatılan bir bildiriye eline alıyor ve başlıyor okumaya. “4-C dayatmasına karşı, özlük hakların için direniyorsun.” Devam ediyor işçi; “günlerdir, saldırılara, soğuğa karşı direniyorsun.” - “Evet”, diyor işçi, devam ediyor. Okuyor, okuyor... Sonunda "yılıgınlık yok, direniş var" ibaresi ile karşılaşılıyor. Düşünüyor ve ekliyor işçi; ben zaten bunları biliyorum. Lenin durumu izah etmek için bir işçinin yerine geçer ve yanıt verir: “Bana bunları anlatma bay! Bana ne yapacağımı anlat. Ben zaten yaşadıklarımla ve bana yaşatılanlarla bunları biliyorum.” Ortalama sol'un ufku işçinin orada bulunma nedeninin çeperine dahi varamıyor. İşçi, bugün; Lenin'in sınıf bilincinin üzerine siyasal bilincin eklenmesi gerektiğini izah eden örneğiyle karşı karşıya kalıyor.

Ortalama sol, politikasını siyasal teşhir üzerinden yürütmekte ve bununla yetinmektedir.

Doğru ya: “O, işçilerin sorunlarına duyarsız kalmamakta ve bu sorunlar hakkında söz söyleme sorumluluğuna sahiptir.” Onca şey yaşanırken, ortalama sol “sürecin üzerinden atlayamaz!” Bir reformistle konuştuğunuzda ve onu "sadakacı" olmakla suçladığınızda size bunları söyleyeceğine hiç kuşku yoktur. Hatta Marx'ı ve Lenin'i i-

ki cümlelerin arasına koymasını da iyi bilir. "Gösterişli sözler, devrimci görünüş altında, komünist siyaseti, sendikal siyaset derkesine düşürme geleneksel eğilimini gizlemektedir!" Sık sık reformistin kendisi tarafından başvuru Lenin'in kendisi, ortalama sol'un bu tanıdık oyununu bozar ve mahkum eder. "Rus sosyal-demokratlarının (komünistleri diye okuyun) büyük çoğunluğu, son zamanlarda, hemen hemen bütün zamanlarını fabrika koşullarının teşhirinin örgütlenmesine ayırmışlardır. Bunun ne kadar doğru olduğunu anlamak için —o kadar ki, bunun, kendi başına ele alındığında, özünde henüz sosyal-demokrat olmayıp, yalnızca sendikal çalışma olduğu gerçeğini gerçekten de gözden kaçırmışlardır— ... Nitekim yapılan teşhirler, yalnızca belirli bir sanayi kolunda işçilerle işverenler arasındaki ilişkilere değiniyordu, ve bunların sağladığı tek şey, işgücü satıcılarının "metallarını" daha iyi koşullarla satmayı ve salt ticari alışveriş konusunda alıcılarla savaşmayı öğrenmeleri oldu. Bu teşhirler (eğer bir devrimciler örgütü tarafından gerektiği gibi kullanılsaydı, sosyal demokrat eylemin bir başlangıcı ve onu oluşturan bir parçası olabilirdi; ama öte yandan bunlar, "salt sendikal" mücadeleye ve sosyal-demokrat olmayan bir işçi sınıfı hareketine de yol açabilirdi (ve kendiliğindenliğe tapınma tutumu veri olarak alındığında yol açması kaçınılmazdı da)." Okur bugünü bir gözünün önünden geçirsin. Bilcümle sol hareketin söylemleri, siyasal ajitasyonda ki sınırları yukarıdaki uzun alıntının canlılığını korumaktadır. Lenin'in, Rus komünistleri için söylediği "teşhirci" yan bugün bu coğrafyanın "komünistlerinin" durumunu bariz biçimde açıklıyor. Ekonomizme tapınma, iktisadi savaşımı en başa koyma, kendi varlığını çiğneyerek sendika rolüne soyunma, kendiliğindenciliğin önünde boyun bükme "solun" genel tavrıdır. Bu hastalık, ortalama sol'un bütün hücrelerini kaplamış durumdadır. Bahsedilen "geleneksel eğilimin" izi sürülmektedir.

Bana TKP de,

Sana Ne Olduğunu Söyleyeyim!

Pratiğin niteliği, siyasal öznenin yönelimi kadar, bu yönelimin birincil hedefi olan kitleye hangi bakış açısıyla gidildiği de bir o kadar önemlidir. Leninist politika sınıf bilincine eklenecek olan bir siyasal bilinçten bahseder. Bu siyasal bilinç politik hedefleri öne çıkartacak bir devrimci faaliyeti de gündeme getirecektir. Peki kim taşıyacaktır bu siyasal bilinci sınıfa? Hiç kuşkusuz devrimci komünist hareket. Pe-

ki, Tekel işçisiyle dayanışmayı en yüksek safhalara çekmekle övünen fason TKP, bu görevin neresindedir? İşçilere dağıtılan bildirilerde "Tekel işçisi bugün AKP'ye 9. golünü attı." (direnişin 9. günü maksadında) vb. argümanlar işçilerin geri bilincini temel alan bir siyasetin ürünüdür. Bu dil şüphesiz katıksız bir küçük burjuva solculuğunun, reformizmin dilidir. Böylesi bir dil komünistlere yabancıdır.

Ya da TKP, Abdi ipekçi parkında saldırıya uğrayan işçilere polis barikatı karşısında kavgayı ivmelendirecek bir duruşu göstereceğine, o anda işçileri Nazım Kültür Merkezine çay içmeye çağırarak "direnişin yükseltilmesini değil, oradan bir kaç işçi kotarmanın" görüntüsünü yaratmıştır. Bu manzara yeni değil, önceki kavga alanlarında ve süreçlerinde tanıdık bir manzardır. Karşımızdaki, NATO İstanbul'a geldiğinde, "NATO'ya İstanbul'un kapılarını piknik alanında kapatın" bir TKP'dir. Uzatmamakla birlikte üzerinde kısaca durmayı gerekli gördüğümüz için bu örneği veriyoruz. Genç devrimci kuşak bu "tatlı su komünistlerini" iyi tanımalıdır. Bu mantık sorgulanmalı ve sınıf mücadelesi içerisinde mahkum edilmelidir. Bugün sınıf mücadelesinde komünistlerin sınıfa yönelimi, dayanışma sınırları içerisinde kalması gerektiği gibi, mevcut dayanışmanın niteliği de oldukça önemlidir. Tekel işçileri orta yerde durmaktadır. Üretim alanlarından koparak bir merkezde toplanan sınıfın bu hareketli bölüğünün ileri unsurları, siyasal bilincin kazandırılması ve örgütlü bir yapıya büründürülmeleri halinde, ileriki süreçlerde mücadele alanlarında sınıf bayraklarının taşıyıcıları olabileceklerdir. Bu ileri unsurlar, kendiliğindenci bir bilinçle başlattıkları bir kavgadan sınıfın kendisi için vereceği bir kavgaya giden yolda, bu yolun öncüleri olabileceklerdir.

Tekel'i Vatana,

Vatanı İşçilere Tapulamak!

Tekel işçilerinin mücadelesi reformist cephenin toplamına göre bir "hak alma" mücadelesidir. Komünistler için ise bu mücadele bir sınıf savaşımıdır. O, bu savaşımı kafasında yerli yerine oturtur ve buna göre hareket eder. Mesele işçilere bu mücadelenin sadece hak arama mücadelesi olmadığını, bunun bir sınıf savaşı olduğunu ve mücadelenin sadece kendileri için değil tüm emekçiler için verilmesi gerektiğini anlatmaktır. Reformizmin, işçilere yaklaşımı ve onlara götürdüğü politikada bu hak alma mücadelesinin sınırını geçmez. Ortalama sol, lafız düzeyde işçi sınıfının mücadelesinin yanındadır, hatta işçi sınıfını

devrim mücadelesine kazandıracaktır. Ama pratik bambaşka şeyler söylemektedir. İşçiler "özlük hakları için, 4-C yasasına karşı mücadele etmektedir." En azından bu mücadelenin başlangıç noktasıdır. Başlangıçla birlikte "yaşanılanların" sunacağı değişim ve dönüşüm süreci bir bilinç sıçramasını da beraberinde getirecektir. İşçi için mücadelenin başlangıcında devlet de, onun görünürdeki temsilcisi de kafasında başka yerde durmaktadır, sonrasında başka bir yerde. İşçi için başlangıçta polis, devletin zor aygıtı başka yerde durmaktadır, sonrasında başka bir yerde. İşçi için komünistler, devrimciler başlangıçta teröristtir, sonrasında politik bir öncü. İşçi bir dönüşüm, değişim sürecindedir. Bu süreç elbette diyalektik bir süreçtir ve keskin sınırları olmadığı gibi, herkes için aynı karşılığı da vermeyecektir. Fakat burada önemli rol, komünist öncünün kendi varlık nedenine denk düşen politik ve pratik rolüdür. İşçiye dışarıdan taşınacak olan politik bilinç burada sarsıcı ve yıkıcı etkisini gösterir. Komünist hareket, işçilerin demokratik taleplerine kulak kabartır. Onların mücadelesinin içerisinde yer almaktadır. Onlarla dövüşür, onlarla yürür. Ama bu yeterli değildir. Komünist hareket, sınıfa seslenir: "Burjuva sendikalizm aşılması gerekir, taban örgütlenmesi ile inisiyatif yaratılması gerekir, komiteler oluşturulması ve bu komitelerle sürecin örülmesi gerekir" Komünist hareket yine sınıfa seslenir: "Sorunun kaynağı ne kişiler, ne burjuva partiler, kurumlardır, sorunun kaynağı; bu sorunları da bünyesinde barındıran düzenin kendisidir." Komünist hareket usanmadan sınıfa seslenir: "Sorunun çözümü bu kaynağı kurutmaktan, ortadan kaldırmaktan geçer. Çözümün yolu emeğin iktidar kavgasında atılacak adımların arkasına bir adım da kendi sınıf savaşımınız üzerinden atmaktan geçer." Komünist hareket uyarmak için seslenir, emeğin iktidarını anlatır, sınıfın ortak çıkarlarından bahseder, sınıf mücadelesini bölmek isteyen burjuvazinin oyununu açığa çıkarır. Bıkmak bilmeden seslenir: "İşçilerin vatanı yoktur!"

Komünist hareket seslenirken, bu misyonu kendilerine de atfedilenler ortak bir dille sınıfa seslenirler. Örneğin DHF'nin Tekel direnişine yönelik çıkarmış olduğu bildirin başlığı tipik bir savrulmanın örneğidir. "Tekel'in Davası Ülkenin Davasıdır!" Fason TKP'nin durumu bu konuda daha da içler acısı. O, Tekel işçilerine bakıp, 90 yıl önce memleketi emperyalizmden kovmak(!) için Ankara'da toplanan "heyetin" bıraktığı anıları hatırlamaktadır. Buna yakın zamanda, Tekel'in özelleştirme

Gençlik; sokağın önemli, devrimci bir bileşeni olmalı, sokakları dolduran, fakat bayrağının üzerinde ne yazması gerektiğini netleştiremeyen kitlelere, devrim bayrağını taşımalıdır. Devrim kitlelerin bilinçlerinde ışıldamayı bekleyen bir hedeftir bugün!

sürecinde, bütünüyle "Tekel Vatandır, Vatan Satılmaz" diyerek siyasi arenada boy gösteren sol cenahı da ekleyin.

İşçi sınıfının bir bölümünü düşünün, yıllardır şovenizmin propagandasıyla beslenmiş, "vatan, millet, Sakarya" edebiyatı ile uyutulmaya çalışılmış, burjuva sendikalizmin pençesine takılmış ve bu pençeyi sokakta aşmaya çalışan. İleri unsurları kendi içinde barındırdığı kadar, geri unsurları da "doğalında" kendi içinde toplayan bir bölük! Öte yandan bir sol düşünün. Durumdan vazife çıkaracağına, yerinde sayan, sınıfın peşi sıra sürüklenen bir sol. Geri unsurlarıyla "vatan" diye bağırın bu bölüğe, vatan, ülke davasından bahsederek tuz, biber olan bir sol! Üstüne işçilerin geriliği karşısında feryat figan yakınan bir sol

Tekel'in davası ülke davası mıdır? Tekel'in davası boğaza bakan pembe bir köşkün içerisinde zevkini süren bir burjuvanın davası değildir elbette. Sömürü çarkının bir dişlisi olma görevini müthiş bir azimle yerine getiren asilzadenin hiç değil! Tekel işçisinin davası olsa olsa işi sınıfının ve onun mücadelesinin yanında yüreği atanların davasıdır. Ona bir ülke davası olma sıfatı ekleyenler mevcut sınıflar ayırımını silikleştirdikleri gibi, keskin bir sınıf savaşımını da yok saymaktadırlar. Komünistler, işçi sınıfın kültürünü, değerlerini sınıfa taşırlar. Burjuvazinin değerleri üzerinden işçi sınıfına seslenenler ancak; işçi sınıfını "burjuvazi için sınıf konumunda tutma" anlayışının yılmaz yürütücüleri olabilirler. Ortalama ve geri bilince hitap eden kaygısal zeminde atılan adımlar, popülist, günlük kazançlı bir siyasetin meyvesidir. Kaldı ki bu siyasetin sahipleri, işçilerin anladığı dilden konuşmanın haklı(!) onuru ile siyaset yürütmektedirler. Komünist hareket, sınıfın mücadelesini ivmelendirmenin yolunu, sınıfın seviyesini kendi seviyesine yükseltmek çabasıyla geçtiğini bilir. Sorun sınıfın kulağına hoş gelen bir dilin sahibi olmak değil, sınıfın öğrenmesi gereken bir dilin öğretmeni olabilirdir. Sınıfın duyması gerekeni, ona duyurmaktır.

Gençliğin Yeri İşçi Sınıfının Mücadelesinin Yanıdır!

Gelişen emekçi sınıf hareketi, devrimci gençlik mücadelesinin önüne yapılması gereken acil görevler koyuyor. Atağa geçen emekçi sınıf hareketini karşılayabilecek, onun devrimci bir zeminde

yönlendirilebilmesini sağlayabilecek olan önemli bir alanı kapsıyor devrimci gençlik. Tekel direnişi öznelinde bu konuda önemli adımlar atıldı. Fakat bu adımlar bir ilk adımdı ve bir duyarlılığın sonucuydu. Bu ilk adımı atma ve duyarlılığı harekete geçirmede sürecin içerisinde bulunan genç leninistlerin inisiyatif yetisi var. Bu önemli. Üniversite öğrencilerinin Tekel direnişine destek ziyaretlerinde bulunmaları, dayanışma ruhunu yakalamaları önemli. Ama bu öncesinden bahsettiğimiz gibi yeterli değildir. İşçilerle ile öğrencilerin "el ele olması", öğrencilerin işçileri aralıklı sürelerle kortej düzeninde ziyaret edip, dayanışma mesajlarını okuyup, okul koridorlarını dönmesi demek değildir. Bu bir "görüntüdür." Burada önemli olan öğrenci gençliğin bu sürecin örgütleyici bir parçası olmasıdır. Öğrenci gençlik alanındaki devrimcilerin yeri bugün direniş alanında ki işçilerin yanı olmalıdır. Devrimci öğrenciler, direniş alanında işçilere yönelik soluksuz bir siyasal ajitasyona girişmeli, işçileri devrime kazandırma yolunda gerekli yönelimi gösterebilmelidirler. Öncünün, komünizm davasına kazanılmasında buna ihtiyaç vardır.

Leninist öğrenci politikası, öğrenci gençliğin sorunlarının da bu sistemden kaynaklanan sorunlar olduğunu, sorunun çözümünün de bu sistemi ortadan kaldırma mücadelesinde işçi sınıfının politik kurtuluş mücadelesinde yer almaktan geçtiğini sürekli yineledi. 90'ların başında emekçi sınıf hareketi, Kürt halkının özgürlük mücadelesi yükselişe geçerken, "öğrenci gençlik, üniversitelerde; dernekler demokratik kitle örgütleri midir, değil midir?" tartışmasına takılıp kalmaktaydı" örneğinin üzerinde ısrarla durdu. Akademist anlayışın yarattığı bu bakış açısına karşı sürekli devrimci uyarılarda bulundu. Bugün bu uyarı sıcaklığını hala koruyor. Canlı bir örnek ODTÜ'nün sınırları içerisinde varlığını sürdürüyor. ODTÜ'deki değişik siyasal gençlik hareketleri ve çeşitli öğrenci toplulukları, eski jandarma karakolunun kültür merkezi olması için mücadele ediyorlar. Binayı işgal ettiler. Günlerdir eylemlediler. Rektörlükle bir hesaplaşma içindeler. Anlayacağımız ODTÜ'de, kendilerini "sol'da gören" önemli bir öğrenci kesimi seferber olmuş durumda. Peki, bu seferberlik durumu sürerken, yanı başında sadece Ankara'yı değil, toplumun geniş bir kesimini etkileyen bir sınıfın mücadelesinin neresin-

de duruyor bu yüreği "sol" tarafta atan öğrenci kesimi? Arada bir "dostlar bizi kavgada görsün" mantığı ile arzı endam eyleyişi bir kenara koyuyoruz. Sorun bu seferberliğin nerede uygulanacağı, çalışmada ağırlığın ve önceliğin nereye verileceği sorunudur. Elbette yönelimdeki yanlışlığı devrimci öğrenci hareketinin sorununa yönelik müdahalesi çözecektir.

Devrim Kitlelerin Bilinçlerinde Işıldamayı Bekleyen Bir Hedeftir Bugün!

Tüm dünyada, milyonlarca insan, örgütlü olarak harekete geçiyor, eylem yapıyor. Bunlara geçen her sürede yenileri ekleniyor. İnsanları, harekete geçiren, örgütleyen, eğiten kapitalizmin kendisidir. Aşağılık sömürü düzeni, sömürülenlere hayatın gerçeklerini öğretmeye devam ediyor. İnsanlık tarihi yeni bir süreci yaşıyor. Halen varlığını sürdüren eski toplumsal düzen, yerini, insanlığın köklü değişim isteminde ifadesini bulan yeniye bırakmamak için direniyor. "Yeni"nin savunucuları ise, yeniye kavuşma mücadelesinde, yeninin kendisi tarafından sokağa ve eyleme itiliyor. Mülksüzler yeninin kavgasını veriyor.

Bu toprakların üzerinde yeşeren "yeni", eskinin karşısına biriktirdiği öfkesi ile çıkıyor. Sokaklarda, kararlılık, mücadele ve direniş sloganları yükseliyor. İşçi sınıfın önemli kesimleri, mülksüzlerin "yarın" kavgasına değişik sektör ve üretim alanlarından güç katıyorlar.

Hızlı tarih! Tarihin tanıklık ettiği olaylar... Tarihin hızına ayak uydurmaya çalışan devrimciler... Devrimcileri göreve çağıran tarih! Atağa kalkan bir sınıf ve ezilen bir ulus!

Kararlı, iradeli bir duruş... Günlerdir sokaklarda yankılanan sloganlar, restleşmeler, ekmeğin ve onurun kavgası. Keskin bir sınıf savaşımı...

İmhaya, inkara ve ilhaka karşı koyan bir halk. Kendisini sokakta var eden, sokağın yasalarına uyan bir halk! Gencini, yaşlısını, kadını, erkeğini sokaklarda veren bir halk!

Gençlik; sokağın önemli, devrimci bir bileşeni olmalı, sokakları dolduran, fakat bayrağının üzerinde ne yazması gerektiğini netleştiremeyen kitlelere, devrim bayrağını taşımalıdır. Devrim kitlelerin bilinçlerinde ışıldamayı bekleyen bir hedeftir bugün!

ARALIK AYI KAMPANYASINA İLİŞKİN AÇIKLAMA

Aralık ayının başında, DÖB olarak zindanlardaki devrimci tutsakların sesi soluğu olmaya yönelik, bir kampanya başlatmıştık. Bu kampanya Aralık ayı boyunca sürdü. Bu süre içerisinde DÖB'li öğrenciler buldukları illerde, üniversitelerde, kampanya çerçevesinde çalışmalar yürüttüler. Bu çalışmalarda devrimci tutsakların öğrenci gençlik için ne ifade ettiği, onların özgürlük mücadelesinin öğrenci gençlik için tarafından sahiplenilmesi zorunluluğunun kendisini nasıl dayattığını anlatmaya çalıştık. Canlı sohbetlerle, eylemlerle, dağıtılan bildirilerde ve asılan her afişte bunu anlatmaya çalıştık.

Yaptığımız bu çalışmanın kendi içinde yeterli olduğunu düşünmüyoruz. Bunu yaymak ve gündelik bir faaliyet haline getirmek gerekir. Her yerde "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" şiarını yükseltmek gerekir. Her kampüste ya da lisede ve gençliğin olduğu her yerde "Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden Öğren-

ci Gençlik Özgürleşemez" bilincini yaymamız gerekir. Öğrenci gençliğin ve genel olarak gençliğin özgürleşmesi, devrimci tutsakların özgürleşmesine bağlıdır. Bu ise devrimin örgütlenmesi demektir. Gençliğin önündeki temel görev budur. Ve bu görev doğrultusunda mücadeleyi yükseltmeliyiz. Devrimci tutsakların onurlu mücadelesinin sahiplenilmesi ve sesi soluğu olmakta bunu gerektirir. Bu yüzden hemen her faaliyette, bu sorunu gündeme getirmek gerekir.

Haydi genç yoldaşlar şimdi her yerde çalışmaların çitasını yükseltme zamanı!

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
ZİNDANLARI YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!
DÖB / DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ**

İstanbul Üniversitesi'nde Afişleme Ve Bildiri Dağıtımı

19 Aralık 2000'de, Türkiye tekeli kapitalizmi zindanlara bir katliam gerçekleştirdi. Faşist devletin bu saldırısında birçok devrimci tutsak yaralandı ve 28 devrimci tutsak ölümsüzleşti. Ama teslim olmadılar. Zindanlardan bizlere nasıl savaşağımızı gösterdiler.

Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizler de bir kampanya başlattık. Zindanlar sorununu en geniş kesime yaymak için başlatmış olduğumuz bu kampanya farklı il ve okullarda yapılmaktadır. 8 Aralık tarihinde İstanbul üniversitesi ana kampüs yemekhanesinde, zindanlara ve 19 Aralık katliamına değinen, öğrenci gençliğe devrimci tutsakların mücadelesini savunması gerektiğini anlatan bildirilerimizin dağıtımını yaptık. 10 Aralık tarihinde ise İstanbul Üniversitesi, ÖKM'ye(Öğrenci Kültür Merkezi), İletişim Fakültesine ve İktisat Fakültesi ek binaya afişlerimizi yaptık. Zindanlar sorununun öğrenci gençlik açısından ne kadar önemli bir sorun olduğunu göstermek istiyoruz. Çünkü biliyoruz ki zindanlar yıkılıp tutsaklar özgürleşmeden, ne işçi sınıfı ne de öğrenci gençlik özgürleşebilir. Ve insanlara bu bilinci verebilmek için çalışmalarımıza ara vermeden devam edeceğiz.

**Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!
Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden
Öğrenci Gençlik Özgürleşemez!
İstanbul Üniversitesi / DÖB**

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİNDE DÖB STANDI

Devrimci tutsakların sesi soluğu olmaya yönelik başlattığımız kampanya çalışmaları MSGÜ(Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi) Fındıklı kampüsünde de devam ediyor. Çalışma kapsamında MSGÜ öğrencilerine "Zindanların Karanlığı Devrimin Güneşini Engellemez" başlıklı bildirimizi ulaştırdık. Yemekhaneye DÖB ve Mücadele Birliği imzalı "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden Emekçi Sınıflar Özgürleşemez" şiarlı afişler yapıldı.

Açtığımız DÖB standı ile kampanyanın içeriği ve kampanya ile ne amaçladığımızı karşılıklı sohbetlerle öğrenci arkadaşlarımıza anlattık. Çalışmalarımız devam edecektir.

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!
MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİ DÖB**

KADIKÖY'DE DÖB YAZILAMALARI

16.12.2009 gecesi Devrimci Öğrenci Birliği'nin "Devrimci Tutsakların Sesi ve Soluğu" olmaya yönelik başlattığı Aralık ayı kampanyasının bir durağı da Kadıköy'dü. Kadıköy'ün merkezi bölgelerine, lise ve dersane güzergahlarına, 19 Aralık Katliamını ve faşist saldırıları gündeme alan "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız", Murat Ördekçi Ölümsüzdür", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" şiarlarının yer aldığı "DÖB" imzalı yazılamalar yapıldı. Kampanya çalışmaları devam ediyor.

**Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!
19 Aralık Katliamını Unutturmayacağız!
DÖB / Devrimci Öğrenci Birliği**

MERSİN'DE 19 ARALIK KATLIAMI İLE İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI VE ETKİNLİK

19 Aralık 2000 tarihinde eş zamanlı olarak 20 zindana yapılan ve adına "Hayata Dönüş" adı verilen katliamda 28 devrimci tutsak katledilmiş ve yüzlerce sakat bırakılmıştır. Zindan katliamının ardından günler süren işkencelerle devrimci tutsaklar F Tipi zindanlara götürülerek bir kez daha tutsak edilmek istenmişlerdir. Tek silahları bedenleri olan tutsaklar bedenlerini açığa yatırarak Ölüm Orucu'na başlamışlardır. Katliamda ve Ölüm Orucu Eylem'lerinde 122 devrimci ölümsüzlüğe uğurlanmıştır.

Mersin'de 19 Aralık Katliamı ile ilgili yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı. Eylemi Mücadele Birliği, DHF, Halk Cephesi, ESP-G, Partizan ve İHD birlikte düzenledi. 19 Aralık cumartesi günü saat: 12.00' de İHD önünden başlanılan yürüyüşte "19 Aralık Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız" yazılı pankart ve katliam resimlerinden oluşan başka bir pankartla yürüyüşe geçildi. Devrimci tutsaklarla dayanışma kampanyası dâhilinde yürüyüş sırasında bizlerde Devrimci Öğrenci Birliği olarak DÖB bayrağımızla yerimizi aldık. Yürüyüş sırasında "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz, Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur,

Yaşasın Devrimci Dayanışma..." sloganları atıldı. Mersin Büyükşehir Belediyesi önüne gelindiğinde basın açıklaması yapıldı.

Yapılan açıklamada: "... 19 Aralık katliamı, öncelikle devrimci tutsakları hedef almıştır; ancak bu katliam sadece devrimci tutsaklarla sınırlı bir saldırı olarak algılanmamalıdır. Bu saldırı; işçi, emekçi ve köylüleri, gençleri, kadınları, Kürt Halkını kısacası tüm devrimci demokrat ve yurtseverleri sindirme, örgütsüzleştirme ve teslim alma saldırısıdır... Bizler de bugün tüm duyarlı kesimleri; 19 Aralık direnişi ruhuyla mücadeleyi yükseltmeye ve devrimci tutsaklarla dayanışmayı büyütme çağırıyoruz." denildi. Basın açıklamasının ardından, 20 Aralık Pazar günü Kristal-İş Sendikasında yapılacak olan anma etkinliğine çağrı yapılarak, 19 Aralık katliamının anlatıldığı bildiriler dağıtıldı. Dağıtılan bildirilerin ardından basın açıklaması sloganlarla son buldu.

20 Aralık Pazar günü ise Mersin'de 19 Aralık anma etkinliği düzenlendi. Mücadele Birliği, DHF, ESP-G, Halk Cephesi, İHD, Partizan tarafından düzenlenen etkinlik Kristal-İş sendikası salonunda yapıldı. Saat 15:00 da başlayan etkinlik ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları anısına saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından 19 Aralık Zindan katliamını anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından etkinliğe "Yaşayanlar anlatıyor" bölümü ile devam edildi. Zindan katliamları sırasında Ceyhan ve Bursa zindanında tutsak olan Recep GEDİK ve Hakkı CAN yaşadıkları katliamı, ölümsüzleşenleri ve devrimci iradenin teslim alınamayacağına deyinerek bugünde sistemin katliamlarının devam ettiğini vurguladılar.

Devrimci Öğrenci Birliği'nden arkadaşlarımız 19 Aralık katliamını yaşayan ve hala tutsak olan Ergül ÇİÇEKLER' in "Dört Ateşten Gün Dört Ölümden Gece" şiirini müzik eşliğinde okuyarak izleyicilerden büyük beğeni aldılar. Şiirin ardından 6 kadının yakılarak katledildiğini anlatan sinevizyon gösterildi.

Etkinlik okunan şiirler ve müzik grubunun söylediği marş, ezgi ve halay parçalarıyla son buldu.

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR.
ZİNDANLARI YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ.
MERSİN / DÖB**

MERSİN DÖB'TEN YAZILAMA

19 Aralık 2000 tarihinde zindanlara yapılan katliamda 28 devrimcinin kurşunlanarak, yakılarak katledilişinin yıl dönümünde, Devrimci Öğrenci Birliği'nin "Devrimci Tutsakların Sesi ve Soluğu" olmaya yönelik başlattığı Aralık ayı kampanyası dahilinde, Mersin'de yazılama yapıldı.

21 Aralık 2009 tarihinde Mersin Devrimci Öğrenci Birliği olarak Mersin Üniversitesi gidiş yolu boyunca "19 Aralık Katliamını Unutmadık, Murat Yoldaş Ölümsüzdür, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Faşizme Karşı Silah Başına" yazılımları yapılarak DÖB imzaları atıldı. Gece boyunca yapılan yazılımalara sahil şeridinde de devam edildi. Öğrenci gençlik olarak bir kez daha tekrarlıyoruz "Öncüsüne Sahip Çıkmayan Bir Sınıf Asla Özgürlük Yüzü Göremez".

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
MERSİN DÖB**

Merhaba Genç Yoldaş okurları
Bildiğiniz üzere DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) Aralık ayı boyunca sürdüreceği kampanyası olan "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" şiarlı pullar çıkarmıştı. Bizde işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı gazi mahallesine yoğun olarak yaptık. Yalnızca gazi mahallesinin ana caddesi üzerine değil, bunun yanında İsmet Paşa caddesi üzerine, gecekondu mahallerine, ve de Esentepe mahallesine yapıldı. Yoldaşlar; zindanlardaki bedenlen tutsak yoldaşlarımızın mücadelesini hiçbir cüretkarlığını fedakarlıklarını unutmadığımızı unutmuyacağımızı, Gazi mahallesine duyurduk duyurmaya devam edeceğiz.

GAZİ MAHALLESİ LİSELİ DÖB

KÜRT HALKI SAVAŞMAYA DEVAM EDİYOR!

Hiçbir güç Kürt halkının savaşıma azmini bitiremiyor. Son süreçte Kürdistan'ın birçok ilinde ve birçok yerde sokaklara çıkan Kürt halkı hem devlete hem de devletin sivil faşist güçlerine karşı savaşıyor. Bu dönemde Kürt halkı ile dayanışmayı en üst seviyeye çıkarmak gerekir. Bu dayanışmalardan biri de 12 Aralık Cumartesi akşamı gerçekleşti. Bayramtepe meydanında toplanan kitle sloganlarla başladı eyleme. Karakola yaklaşık 100 metre mesafede toplanan kitle, polis inlerinden çıkmaya cesaret edememesi üzerine, karakola doğru yürüyüşe geçti. Eylemin olacağını daha önceden bildiğimiz için, DÖB'lü öğrenciler olarak biz de Kürt halkının, onun militan gençliğinin yanındaydık. Karakola 50 metre mesafede polis gaz bombası ve panzerlerle saldırıya geçti. Yaklaşık 500 kişi olan kitle taş, sopa, molotof vb. araçlarla saldırıya karşılık verdi. Sonuç olarak polisin kitleyi püskürtme çabası sonuçsuz kaldı. Kitlenin inancı ve kararlılığı görülmeye değerdi. "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganı tüm kitle tarafından atılıyordu. Bu sırada bir panzer atılan molotof sonucunda alev aldı ve geri çekildi. Yaklaşık bir saat sonra 2. panzer geldi, ama yola kurulan barikatlar sonucunda panzerlerin kitleye müdahalesi zor oldu. Gece 23:00 'e kadar süren çatışmalardan sonra kitle dağıldı.

Devrimin en dinamik ayağı olan Kürt halkı devleti korkutmaya devam ediyor. Devrim ise çatlakları büyütme... Çatışmalarda etkin bir şekilde yer alan DÖB'lü öğrenciler, her zaman savaşıma Kürt halkının yanında yer alacaktır.

**Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı!
Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek!**

Bayramtepe'den / DÖB'lü Öğrenciler

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ

20 Aralık Pazar günü Ayışığı Sanat Merkezi'nin düzenlemiş olduğu 19 Aralık Katliamıyla ilgili etkinliğe bizler de DÖB'lü öğrenciler olarak katıldık. Etkinlik ilk olarak katliamda ölümsüzleşmiş devrim savaşçıları nezdinde yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Grup Bahara Ezgi'nin, Ergül Çiçekler'in şiir kitabından besteledikleri 'Dört Ateşten Gün' parçalarına çekmiş oldukları klabin gösterimiyle devam edildi. Klipte katliam görüntüleri yer almaktaydı. İzleyen herkes çok beğendi ve uzun süre alkışladı. Sonrasında Mücadele Birliği Platformu adına bir arkadaşımız kürsüye çıkarak o zaman ki yaşanan katliamın nedenlerinden ve yaşanan olaylardan bahsetti. Ve sözlerini 'Ne olursa olsun 19 Aralık Katliamını unutmayacağız ve er ya da geç hesabını soracağız.' diyerek konuşmasını sonlandırdı. Ardından Ayışığı Şiir Atölyesi zindanlarla ilgili şiirlerden derlediği dinletiyi bizlerle paylaştılar. Şiir atölyesinin son olarak sergilediği Nazım Hikmet'in şiiri olan Dünyanın En Tuhaf Mahlûku şiiri çok beğenildi. Dinletiden sonra kısa bir ara verildi etkinliğe. Aradan hemen sonra Grup Bahara Ezgi sahne aldı. İlk olarak hazırlamış oldukları klipten bahsettiler. Böyle anlamlı bir günde bu parçayı çok daha fazla insana duyurmak için yoğun bir çalışmaya girdiklerinden bahsettiler. İlk olarak kendilerine ait besteleri seslendiren müzik grubu, son olarak Söz Veriyoruz parçasıyla dinletilerini sonlandırdılar. Etkinlik müzik dinletisinden sonra sona erdi.

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK**

ADANA / DÖB'lü Öğrenciler

ÖĞRENCİLER KÜRT HALKININ YANINDA

Kürt halkına başlayan saldırılarla birlikte DTP'nin de kapatılmasıyla, Kürt halkının sisteme olan öfkesi daha da büyüdü. Biz de öğrenci gençlik olarak Kürt halkına yapılan saldırılara sessiz kalmadık.

DTP'nin kapatılmasını protesto eden yurtsever öğrenci gençliği yalnız bırakmadık. Sarıgazi Mehmetçik Lisesi Devrimci Öğrenci Birliği olarak eylemde Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek için yapılan eyleme destek verdik.

Okulun önünden başlayan eylemde "Katil Devlet Hesap Verecek", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Mehmetçik Lisesi Direnişin Simgesi" sloganlarıyla cemevine kadar yürüdük. Eylem başladığında resmi ve sivil polisler engel olmaya çalıştıysa da kitlenin kararlılığıyla engel aşarak eylem gerçekleştirildi.

**Kürt Ulusuna
Kendi Kaderini Tayin Hakkı!
Faşizme Karşı Silah Başına!**

Sarıgazi / DÖB'lü Öğrenciler

KÜRT HALKIYLA DAYANIŞMA İÇİN...

Sermayenin açılımı sokakta Kürt halkının mücadelesi ile yanıt buldu. Kürt halkı devrim istediğini ve bir kez sokağa çıkarsa, onu kimse'nin durduramayacağını gösterdi. Sermaye sınıfı ise sivil faşist güçlerini harekete geçirerek, Kürt halkına yönelik saldırıları doruğuna çıkardı. Bizler DÖB olarak Kürt halkına yapılacak olan her saldırıda onun yanında olduğumuzu ve faşizme karşı halkların mücadele birliğini oluşturmak için sonuna kadar mücadele edeceğimizi söylüyoruz.

Kürt halkının yanında olduğumuzu göstermek için, Bayramtepe'de "Kürt Halkı Yalnız Değildir-DÖB" ve "DÖB" yazılamaları yapıldı. Birleşik devrim Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğinin oluşmasına bağlıdır. Birleşik devrim Kürt halkını özgürlüğe taşıyacaktır!

**Kürt Ulusuna
Kendi Kaderini Tayin Hakkı!
Faşizme Karşı Silah Başına!**

**Yaşasın
Kürt -Türk Halklarının
Mücadele Birliği!**

**Bayramtepe'den
DÖB'lü öğrenciler**

DÖB'LÜ ÖĞRENCİYE FAŞİST SALDIRI!

Bugün akşam saatlerinde Cevizlibağ'daki Atatürk Öğrenci Yurdu'nun önünde faşistler toplu bir biçimde bir yoldaşımıza saldırıda bulundular.

Atatürk Öğrenci Yurdu'nun önünde bekleyen yoldaşımızın yanına gelen faşistler yoldaşımıza ölüm tehdidinde bulunmuş ve devrimci değerlere dil uzatmışlardır. Saldırı durumu karşısında "duruşunu koruyan" yoldaşımız, tehdit ve küfürler karşısında geri adım atmayarak, faşistlerin tehdidine karşı cevaplar vermiştir.

Yoldaşımızın "dik duruşu" karşısında tehdidin bir işe yara-

mayacağını anlayan faşistler ellerinde ki kemer ve kesici aletlerle yoldaşımıza saldırmışlardır. Yoldaşımız aldığı darbeler sonucu, kafasının ve yüzünün çeşitli yerlerinden yaralanmıştır.

Faşist saldırılar devrimci öğrenci hareketini geliştirme mücadelemizi geriletemeyecektir.

İşçilere ve emekçilere, yoksul Kürt halkına ve devrimci öğrencilere saldıran rüzgarı ekenler, sokaklarda yükselen bir mücadelenin yarattığı fırtınayı biçeceklerdir.

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ / DÖB

YURTSEVER GENÇLİĞİN EYLEMİ ve FAŞİST SALDIRI

10 Aralık günü polis tarafından hedef gözeterek katledilen Aydın ERDEM'in katledilmesini ve Kürt halkına yapılan saldırıları protesto etmek için Ege Üniversitesi'nde YDG-M tarafından bir eylem yapıldı. Edebiyat Fakültesi önünden başlayan yürüyüş Gıda Mühendisliği önüne giderken polis tarafından kesildi. Bir süre burada sloganlarla beklendikten sonra Edebiyat Fakültesi'ne dönüldü. Daha sonra E-Cafe önüne giderek basın açıklaması yapmak istenildi. Polisin engellemesi üzerine geri çekilindi. Bu arada Edebiyat Fakültesi'ndeki camlar indirildi. Kimi arabaların camları kırıldı. Metro önünde basın açıklaması yapmak isteyen kitle şenlik alanının oradan metroya yöneldi. Konservatuarın çıkışında gene Çevik Kuvvetler kitlenin önünü kesti. Bu arada Çevik Kuvvet kitleyi takip ediyordu. Bunun üzerine kitle dağıldı.

Bizde DÖB olarak Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek için bu eylemde yerimizi aldık. Bizim dışımızda pek çok devrimci siyasetin katıldığı eylemde "Katil polis üniversiteden defol", "Biji serok Apo", "Yaşasın devrimci dayanışma" tarzında sloganlar atıldı. Eylem sonunda beş kişi gözaltına alındı.

Bu eylemle bir kez daha şunu gördük: devrimci öğrenci hareketi devrimci şiddeti uygulayacak yöntemleri devreye sokmalıdır. Artık bu kendisini devrimin zaferi için dayatıyor.

**KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR.
FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ.
DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ/DÖB**

MARMARA NİŞANTAŞI KAMPÜSÜNDE ÇATIŞMA

23 Aralık Çarşamba günü Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesinde yurtsever ve sol görüşlü öğrencilerle faşist öğrenciler arasında çatışma çıktı.

Çıkan çatışmada 3 faşist yaralandı ve Şişli Etfal Hastanesine kaldırıldı. Olan faşistlerin bir öğrenciye sözlü sataşması sonrası bunu protesto etmek amacıyla sol görüşlü öğrenciler bir araya geldi. Bahçede sloganlar atılmaya başlandı. Bunlarla birlikte gerginliğinde artması bir oldu. Kantin da karşı karşıya gelen öğrenciler arasında çatışma çıktı. Çatışmanın ardından 3 faşist yaralandı. Sol görüşlü öğrencilerden yaralanan olmadı.

Çatışma yaklaşık yarım saat sürdü. Bu olaylar gerçekleşirken durumu dekana bildiren diğer öğrenciler ve güvenlikçiler Dekanın: " bırakın birbirlerini yesinler. Artık onlarla uğraşmayacağım." Bu söz sonrasında güvenlikçiler olayı sadece seyretti. Çevik kuvvette kapıda bekledi. Dekanın hesabı sol görüşlü öğrencilerin oradan ağır yaralar alıp geri adım atmasıydı. Ancak beklenenin aksine faşist öğrenciler bahçede ve kantinde saklanacak delik, sığınacak bir polis aramaya başlayınca polis hemen içeriye alındı. Polisler içeri girdiler ancak gözaltı yapamadı. Sadece faşist sürüsünü toplayıp okuldan ayrıldı.

**Marmara Faşizme Mezar Olacak.
Faşizmi Döktüğü Kandan Boğacağız.
DÖB / Devrimci Öğrenci Birliği**

MARMARA ÜNİVERSİTESİNDE FAŞİST SALDIRI

Faşistler, bugün Marmara Üniversitesi Anadolu Hisarı Kampüsü'nde bir yurtsever öğrenciye saldırdılar. Saat 14.30 civarında gerçekleşen saldırı İşletme Bölümü'nün kapısının önünde gerçekleşti. İt sürüsü halinde yurtsever öğrenciye saldıran faşistler, çevredeki öğrencilerin ve çalışanların müdahalesine izin vermediler. Yüzünden ve vücudunun çeşitli yerlerinden yaralanan öğrenci ÇEKO binasının önünde yerde kaldı ve aldığı yaralar sonucu kalamadı.

İlk müdahale çevredeki öğrenci ve ÇEKO binası tadilatında çalışmakta olan işçiler tarafından yapıldı. ÖGB ve polisler saldırı yerine dakikalar sonra teşrif ettiler. (Kampüs içerisinde karakol var) Ambulans çağrılmasına rağmen kampüse 40 dk. sonra gelebildi. (Hastane 10 dk uzaklıkta) Ambulansa bindirilen öğrenci Paşabahçe Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Bu son günlerde kampüs içerisinde gerçekleştirilen ilk saldırı değil. Yakın zaman önce faşistler bir öğrenciye daha saldırmış, devamında yurtsever öğrencilerin saldırıyı protesto etme eyleminde çatışmalar yaşanmıştı. Çatışma sonucu 37 öğrenci polis tarafından gözaltına alındı. Bir çok öğrenci can güvenliği olmadığı için okulu bırakmak zorunda kaldı.

Aynı şekilde okulda faşistler tarafından rutin bir şekilde devrimci ve yurtsever öğrencilere tehdit ve gözdağı verilmeye devam ediliyor. Üniversite yönetimi ise haklarında -ÖGB sorumlusunun deyimi ile- "500 tutanak" bulunan faşistleri korumaya ve arka çıkarmaya devam ediyor. BESYO bölümünde faşistlerle okul yönetimine ve idari personeline kadar yıllardır süregelen işbirliği bir mekanizma biçiminde. Öğretim elemanlarının odalarında, konferans salonunda toplantılar yapılıyor, Türk Kültür Kulübü bünyesinden alınan kararlar doğrultusunda harekete geçiriliyor.

Faşist Saldırlara Karşı Öğrenci Milisleri Oluşturulmalı, Harekete Geçilmelidir!

İç savaş, iki sınıf arasında ki savaşımın en keskin boyutu olarak gelişmeye devam ediyor. Kürt halkına, işçilere, emekçilere ve devrimci-yurtsever öğrencilere yönelik saldırılar her geçen gün listesine bir yenisini daha ekliyor. Sokaklar, üniversiteler ezilen Kürt halkının özgürlük ve kavga seslerine ev sahipliği yapıyor. Aynı sokaklarda, üniversitelerde devrimciler, yurtseverler kurşunlanıyor, saldırıya uğruyor.

Gelişen her devrim karşısında "karşı-devrim cephesini" bulur.

Dipten gelen dalga şiddetini arttırıyor, yükseliyor. Karşı-devrim ise çareyi silaha, askeri araç ve yöntemlere başvurmakta görüyor. Faşist tosuncuklar, silahlandırılıyor, sokaklara salınıyor.

Saldırıları püskürtmek, saldırılara karşı örgütlü devrimci şiddeti örgütlemekten geçer. Devrimci-yurtsever öğrenciler bu zorunluluğun bilincine varmalı, güçlerini faşist saldırıları kırmak ve devrim cephesinin moral karelerini yaratmak için devrimci öğrenci milislerinde birleştirmelidir. Meşruiyet arayışlarına girerek, mağduriyet edebiyatı ile yaratılan pasif hava devrimci öğrenci hareketinin gelişiminin önüne bir set olma durumundadır.

Komiteler ve milisler halinde örgütlen! Mümkün olan her türlü araçla silahlan! Tarihin ritmi bunu emrediyor! Sokağın nabızı devrimci militan mücadelenin örülmesini şart koşuyor!

**FAŞİZME KARŞI
SİLAH BAŞINA!**

DÖB / Devrimci Öğrenci Birliği

İçerenköy'de Faşist Yazılamalar Kapatıldı

İstanbul'da bir çok kişinin geçtiği yer olan, Ankara asfaltının (e-5) Kozyatağı ayağının geniş ve uzun yan duvarları vardır. Bu duvarlarda her türlü faşist propaganda yazıları bulunur. Her geçen de bu yazıları mutlak suretle görür. Bir gece bu yazıların hepsini boyayıp onların yerine Devrimci Öğrenci Birliği ve Mücadele Birliğinin imzaları aniden yerini almıştır. Artık yoldan geçen halkın faşist yazılar yerine bu yazıları görmeleri benim için bir onurdur. Ama daha fazlasını yapmak gerekir. İstanbul'da faşist yapılanmanın üst düzey olduğu yerlerde bu tür çalışmalar daha fazla yapılmalıdır. Ve olacaktır.

**İçerenköy'den
DÖB'lü bir öğrenci**

Marks'a Çarpınca!..

Merhaba Yoldaşlar;

Size okulda karşılaştığım bir olayı anlatmak istiyorum. Felsefe dersinde Marks'ın felsefesini işliyorduk. Konuyu kitap kimsenin anlamayacağı bir dille ve yüzeysel olarak anlatmış. İlgisi olan arkadaşlar hocaya sorular sordu. Fakat hoca sorulara net cevap vermedi. Biz de birkaç arkadaşla müdahale ettik. Hoca başım ağrıyor diye dersi bıraktı. Çünkü duyulmasından korkuyordu, derste kapitalizmden, sosyalizmden, Marks'tan derinine söz etmekten.

Ders boş kalınca ilgili arkadaşlar başımıza toplandılar. Hocadan cevabımı almadıkları soruların cevabını istediler. Biz dilimiz döndüğünce bir şeyler anlatırken hoca bizi dinliyormuş. Arkadaşları derste konuşuyoruz bahanesiyle dağıttı ve arkadaşlara kısaca "din bilmez ütöpik bir insandır Marks" dedi. Bizim onların beyinlerini yıkadığımızı iddia ederek, bizden uzak durmaları konusunda onları uyardı.

Onlar Marks'ın ve bizim ütopyacı olduğumuzu düşünüyorlar. Ama biz biliyoruz ki kapitalist devlet Marks'ı, felsefesini kitaplara koymayı göze alamayacağı kadar gerçekçi, dünyaca ünlü bir filozoftur.

Antep DÖB'lü Öğrenciler

Çözüm Sokakta...

Faşist devlet saldırıyor, Kürt halkı cevap veriyor. Yıllardır aynı durum aynı sonuç. Devletin Kürt ulusunu imha ve inkar politikası, Kürt halkınınsa savaştan tavrı... Son günlerde Kürt halkına yapılan faşist saldırılar gündemdedi. Önce PKK önderi Öcalan'ın hücre koşullarının kötüleşmesi üzerine sokağa dökülen Kürt halkı, sonra DTP'nin kapatılması üzerine eylemliliklerini sürdürdü. Sorun sadece bu ikisi miydi? Yalnızca bu iki sebep miydi Kürt halkını serhıldana götüren? Tabii ki de hayır! Yıllarca ulusal olarak ezilmişliğin, sömürünün dışı vurumuydu bu başkaldırı. Koşullar Kürt halkını daha fazla sokağa itiyor. Sorunun gerçek çözümünün nerede olduğunu gösteriyor.

Türkiye ve K. Kürdistan sert bir süreçten geçiyor. Faşist devletin uyguladığı baskı politikası kapitalist sistemin gücünü değil, aslında artık kendisinin yönetememezliğini ortaya koyuyor. Aylardır sermaye sınıfının “demokratik açılım” demesinin sebebi de kendi çaresizliğidir. Açılım adı altında Kürt Ulusal Hareketinin tasfiyesini amaçlayan devlet, her attığı adımda bir başka kuyuya düşüyor. Bir yandan Türkiye'de yükselen işçi sınıfı hareketi, bir yandansa Kürt halkının mücadelesi devrimci durumun olgunlaştığını gösteriyor. İç savaşın yaşandığı bu topraklarda sermaye sınıfının attığı her adım karşılığını buluyor ve kendisini daha da zora sokuyor. Devrimci durum böylesine kendini göstermişken, sorunun çözümü aslında devrimden başka bir şey değildir. Açılım adı altında “barışı” destekleyenler ve yine açılım adı altında silahların susmasını söyleyenler (sosyal reformist ve oportünistler) neye hizmet ettiklerini, nasıl devrim kaçkını olduklarını açıkça ifade ediyorlar. O yüzden bunu bir kez daha burada açıklamaya gerek duymuyoruz. Onlar barış diye dursunlar, zaten asıl cevabı Kürt halkı sokaklarda açık bir şekilde veriyor. Bunun burjuvaziyi nasıl korkuya düşürdüğünü görmek için ise DTP'nin kapatılmasından sonraki sürece bakmak yeterli.

DTP'nin kapatılması üzerine, DTP'li millet vekillerinin aldığı istifa kararı ve “sine-i millete döneceğiz” açıklamaları burjuvazinin yüreğine indirecekti. Hepsi hep bir ağızdan “mecliste kalın” diye resmen yalvardı.. Neden Peki? Çünkü bu bir iç savaştı. Çünkü artık yıkılmaya yüz tutmuş bu sistemin, sokakları bastırarak gücü kalmadı. Yıllardır süren savaşta hem silahlı kuvvetleri yorulmuş hem de moral olarak çökmektedir.

Sermaye sınıfı da kendi arasında kıyasıya bir mücadele içinde. Kendi aralarındaki bu çatışma, devrimin gelişmesi ile daha da sertleşiyor. Fakat iki tarafta çeşitli sebeplerden ötürü, örneğin DTP'nin kapatılmasında görüş birliğine varıyorlar. Arkasından BDP'ye yapılan operasyonda oy birliği ile alınmış bir karar. Bu sermaye sınıfının Kürt halkıyla ancak tam teslimiyet koşullarında uzlaşabileceğini gösteriyor. Sermaye sınıfı her ne kadar ulusal hareketin tasfiyesini amaçlasa da bunun o kadar kolay olmayacağı yaşananlarla görüldü. Büyük bedeller ödendi, Kürt halkı bu bedelleri her zaman sahiplenecektir ve özgürlüğünü elde edene kadar savaşmaya devam edecektir.

Devrimci durum ve iç savaş koşullarında biz komünistlerin yapması gereken, iki ülke birleşik devrimini pratik olarak örgütlemektir. Kürt halkıyla dayanışmayı yükselterek iktidara yönelmeliyiz. Çünkü bu sorunun tek çözümü devrim ve komünizm mücadelesidir.

**Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı!
Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm!**

İstanbul'dan bir DÖB'lü

Kapitalist sistemi savunan polis yanlısı bir kişiyle yaptığımız tartışmalarla onun ön yargılarını kıramamış ve düşüncelerini değiştirmemiştik. Bu kişinin annesi ve babası tekel işçisi olarak çalışmaktadır. Tekel işçilerinin kadrodan çıkarılmaları ve eylem kararı almaları bu kişinin sisteme bakışını değiştirmek için güzel bir fırsattı. Anlattıklarımızın pratik hayatta gerçekleştiğini görünce kendi iç hesaplaşmasını yaşaması kaçınılmazdı.

O kişi açısından kırılma noktası ise polislerin tekel işçilerine saldırması oldu. Önceden polisleri savunan bu kişi, polisin aslında kimin yanında olduğunu ve asıl görevinin ne olduğunu gördü. Savunduğu kapitalist sistemin gerçek yüzünü görüyordu. Bize karşı ön yargısı yıkılmış haklı olduğumuzu görmüştü, yaşanan bu olay devrimcilerin haklılığını daha da pekiştirmişti.

Bu kişinin yaşadığı durumda pek çok insan bulunmaktadır. Yapmamız gereken bu insanların sisteme karşı güvenleri yıkılıyorken onlara doğru politik bilinç vermek, onların yaşadığı bu çelişkiyi doğru yöne çekmektir. Değişimin önünde hiçbir güç duramıyor, bu örnekte olduğu gibi tabular yıkılıyor. Kapitalizm kendi mezarını bu şekilde kazıyor. Burjuvazi devrimin baskısını ensesinde hissediyor; korkusu bundan, saldırganlığı bundan.

Direnen işçiler, emekçiler, ezilen halklar değildir; direnen tekelci sermayedir. Bu yüzden “Savaşa Savaşa Kazanacağız” sloganı gerçekçi bir slogandır.

ZAFER SAVAŞAN
EMEĞİNİN OLACAK!

Süreç İnsanları Nasıl Etkiliyor? Değişimin Gücü Tabuları Yıkıyor!

Yaşanan ekonomik temelli bozukluklar emekçilerin bilincinde geri dönüşü olmayan değişikliklere, insanları sisteme karşı güvensizliğin daha da pekiştiği bir duruma getirmektedir.

Sermaye sınıfının Kürt halkına karşı vermiş olduğu savaş, Kürt halkının onca yıllık tecrübesi ve savaşıllığı ile boşa çıkmaktadır. Sermayenin sıkıntısı bundandır.

Öte yandan Türkiye’de artan işçi eylemleri, ulusal sorunla uğraşan sermayenin sırtındaki yükü daha da artırmaktadır. Burjuvazi bu yükü taşıyamamaktadır. Bir yan-

dan da Türkiye’deki emek hareketi faşist devletin korkusunu artırmakta ve bu korku onu daha saldırgan yapmaktadır. Polisin tekel işçilerine, itfaiye çalışanlarına saldırması bu korkunun ürünüdür. Sermayenin Türkiye’deki emek hareketinin yükselmesine tahammülü yoktur.

Bu süreç bütün ötekileştirilen, yoksullukla boğuşan, işsiz bırakılan insanların bilincinde değişikliğe yol açmaktadır. Yaşam koşulları bunu zorunlu kılmaktadır. Yaşamış bir örnek bu değişikliği daha güzel anlatmaktadır :

Film Gösterimi

Antep’te DÖB’lü öğrenciler olarak çalışmalarımıza hız kesmeden devam ediyoruz. 19 Aralık sürecinde bir çok lise ve dershanede gerçekleştirdiğimiz bildiri dağıtımları ve pullamaların ardından son olarak 3 Ocak 2010 günü bir film gösterimi düzenledik. Çağırduğumuz öğrenci arkadaşlarımıza DÖB’ü tanıtmak ve mücadeleye bakış açısını anlatmak amacıyla gerçekleştirdiğimiz film gösterimine 20’yi aşkın öğrenci katıldı.

Bir DÖB’lü arkadaşımızın sunumu ile kapitalist sistemin yarattığı eğitim sorunları hakkında kısaca bir bilgilendirme yapıldı. Daha sonra DÖB’ün, Deniz’lerin kurduğu bir örgütlenme olduğuna ve öğrenci mücadelesine bakış açımıza kısaca değinildi.

DÖB’lü arkadaşımızın ardından film gösterimine geçildi. Yılmaz Güney’in “Arkadaş” adlı filmi izleyiciler tarafından beğeniyile izlendi. Bu filmi seçmemizdeki amaç yoz kültürün yansımaları olan bir yaşamı gözler önüne sermek ve gençliğin önünde duran önemli sorunlardan birine değinerek çözüm yolları aramaya teşvik etmektir.

Film sonrasında ise müziklerimizle güne devam ettik. Kısa süren müziğin ardından hem film değerlendirmesinin yapıldığı, öğrenci sorunlarının tartışıldığı hem de DÖB’ün anlatıldığı sıcak bir sohbet gerçekleştirdik. Böylesi sıcak bir ortamda düşüncelerini özgür bir şekilde açıklayan arkadaşlarımızla böylesi bir paylaşım içerisinde olmamız, büyük bir mutluluk ve birlikte başarabileceğimiz olan inancı büyüttü içimizde.

ANTEP / DÖB’lü öğrenciler

KİMİ KİME YARGILATIYORSUNUZ?

Kapitalist sistemin krizinin derinleşmesi ve akabinde artan işçi eylemleri, Kürt halkının mücadelesinin serhıldan boyutuna ulaşması, devrimci durumun olgunlaşmakta olduğunu gösterir. Fakat bunu göremeyen kimi çevreler reformist talepleriyle burjuvaziye nasıl yardım ettiklerinin farkında değiller.

Son olarak bu çevreler, burjuvazinin “Ergenekon” kalıbıyla pisliklerini örtmesine yardımcı olan günah keçilerini yargılamasından güç almış olmalı ki ağızlarında “Darbeciler Yargılansın” ya da isim belirterek “... Yargılansın” şeklindeki sloganlarla devletin bu insanları yargılamasını talep etmekte.

Bu tür taleplerle burjuvaziden, kendi maşalarını yargılamasını beklemek başlı başına bir çelişki olacaktır. Geçmişte Maraş, Sivas, 19 Aralık, Dersim gibi katliamları yapan burjuvazi bu katliamları yaparken kullandığı adamları bugün yargılayacak olsa dahi bunu, yapılanları insanlık suçu ya da suç saydığı için değil, bu katillerin artık kendisine yarar sağlamayacağından dolayı yapar.

Bu tarz sloganların yanlışa düştüğü bir nokta da şudur: Burjuvazinin katliamları yaptırdığı kişileri burjuva mahkemelerinin önüne çıkartıp “yargıladığını” farz edelim, bu tür katliamların bir daha olmayacağını garantisini kim verebilir.. Yani bugün darbecilerin yargılanmasını beklemek ya da yargılanması bundan sonraki dönemlerde darbe yapılmayacağını garantisini olamaz. Çünkü darbelerin asıl kaynağı Kenan Evren ya da bir başkası değil doğrudan doğruya burjuvazinin ve sisteminin ihtiyaçlarıdır.

Bugün Türkiye Cumhuriyeti'nde 12 yaşında katledilen Uğur Kaymaz'ın katilleri serbest bırakıldı. Diyarbakır'da eylemcilerin üzerine ateş açarak 2 kişinin ölümüne sebep olan kolluk kuvveti “O anki koşulların psikolojik etkisinden dolayı” suçsuz bulunarak yine cezasız bırakıldı. Öyle çok fazla geriye gitmeye de gerek yok aslında, 6 Aralık'ta Aydın Erdem Diyarba-

kır'da yaşanan olaylar esnasında yakın mesafeden vurularak öldürüldü. Fakat öldüren polis şu anda içimizde bir yerlerde geziyor ve bizi öldürmeyeceğinin hiçbir garantisi yok.

Sınıflı toplumlarda suç da sınıfsal olarak değerlendirilir. Sömürüye karşı mücadele etmek burjuvaziye göre suçtur. Ama devrimcilere, komünistlere göre ise, sömürüye karşı mücadele etmemek, buna sessiz kalmak suç olabilir. Bu nedenle sermayenin katilleri, sermaye sınıfı için gururlandırıcı bir iş yapıyorlar. Dahası kapitalist sistemin kendisi, insanlık için ucu bucağı olmayan bir dehşettir ve onun bir kaç katilinin yargılanmasını istemek, bu dehşetin karşısında hiçbir şey demektir. Ama bu tür sloganlarla insanlara gitmek, bugün için, düzen kurumlarına karşı

umudunu yitirmiş olanların kafalarını bulanıklaştırabilir. Tabii pratikten ders alanlar böyle bir şeye girişmezler, aksi ise, sonuçsuz ve umutsuz bir yürüyüş olacaktır ki, onlara kolay gelsin!

Bütün bunlara dayanarak son tahlilde bizler birilerini yargılayacaksak bu burjuvazinin mahkemelerinde değil, devrimci gelecek olan halk mahkemelerinde olmalıdır. Adaleti burjuvazinin mahkemelerinde arayanların aksine bizler bu adaleti tüm işçi ve emekçi halkların arasında aramalıyız. Bugün darbelerin ve katliamların olmaması için bunların sözde sorumlularını yargılatmaya çalışanların aksine bizler darbelerin ve katliamların asıl kaynağı olan burjuva iktidara yönelerek tüm bunların önüne geçebiliriz.

Eskişehir'den DÖB'lü Bir öğrenci

Gerilla Tanya

“Tanya” kod adıyla bilinen dünyaca ünlü kadın gerilla Haydee Tamara Bunke Bider, Alman asıllı gerilla, Arjantin’in başkenti olan Buenos Aires’te 19 Kasım 1937 günü doğdu. Okul hayatında ve sosyal yaşamında çok başarılı olan Tanya Arjantin de 14 yaşına kadar kaldı. Daha sonra Almanya ya gitmiş fakat Arjantin’i ve arkadaşlarını asla unutmamıştır.

1950’li yıllarda Humbolt üniversitesinin Siyasi Bilimler fakültesinde öğrenime başladı. Tanya bu sırada gitar çalmayı öğrenir. Ayrıca Küba’daki silahlı mücadeleyi sıkı takip ediyordu. 1960’ta Almanya’ya gelen Ernesto Che Guavera ile tanışıyor. 1961’de de Tanya’nın eline Küba ya gitmek için bir fırsat geçiyor. Uluslar arası Öğrenci Birliği’nin çalışmalarına katılır. Tamara KAP için çalışmaya başlıyor ve oda milis üniforması giyiyor. Tamara okuma-yazma bilmeyenlere öğretiyor, eğitim bakanlığında çevirmen olarak çalışıyordu. Arjantin folkloruyla ilgilenen Tamara 1962 yılının Mayıs ayında düzenlenen Arjantin folkloruyla ilgili partide Kübalı kadınlar federasyonu üyesi Carolina Aguilar ile tanıştı.

CHE 1965’te Bolivya Ulusal Kurtuluş Ordusu saflarında silaha sarılmak üzere Küba’dan ayrıldığında Tanya’nın ona ve Bolivya’daki silahlı mücadeleye çok

yardımcı olacağını biliyordu.

Tamara 1963’ün Martında devrimci harekette ne kadar aktif bir rol oynayacağını öğrendi. Tanya’nın bu görevleri üstlenebilmesi için aylarca bir araştırma yapıldı ve bunun sonunda “temiz” bulunup görevi üstlenebileceğine karar verildi.

9 Nisan 1964 günü genç kadın Batı Avrupa’ya gitmek üzere Küba’dan ayrıldı. İlk çalışmalarına burada başlayan genç kadın farklı yaşam öyküleri ve farklı kimliklerle Latin Amerika da birçok gizli görevin içerisinde yer aldı.

Tanya’nın Güney Amerika da gideceği yer Bolivya’ydı. Çünkü Che burayı Latin Amerika’nın kurtuluş mücadelesinin kilit noktası olarak görüyordu. Bolivya’da uzun süre kalan Tanya oradayken aldığı bir haberle Küba Komünist Partisi’nin üyesi olduğunu öğrendi. Tanya bir çok şeyi Bolivya’dan öğrendi. Tanya, Che Guavera’nın yönettiği ulusal kurtuluş ordusuna (ELN) katılmaktan gurur duyuyordu.

17 Nisan 1967 de Bolivya’nın Güneydoğusunda gerilla birliği iki kola ayrıldı. Ayrılma sonrasındaki koşullar nedeniyle iki gerilla grubu arasındaki bağlantı olanaksız hale gelmişti. Dört ay süreyle ayrı kaldılar. Ta ki artçı grup, bir hainin ihbarı üzerine tuzağa düşürülene kadar. Diğer grup Rio Grande bölgesinden yürümeye

devam etti. Yolları üzerinde karşılaştıkları bir köylü askerlere onların istikametini bildirdi. Vadode Yeso’ya gitmek için geçmeleri gereken nehre geldiklerinde askerler 600 yardalık bir bölgeye yayılmışlardı. Sıranın önündeki ilk kişi kıyıya çıktığında ateş açtılar. Tanya ve gruptaki diğer askerler böyle hain bir tuzağa öldürüldü. Genç kadın gerilla Tanya’nın ölüsü 6 Eylülde nehrin kenarında bulundu.

Gerilla Tanya’nın yaşamı genç kadın devrimcilere örnektir. Küba’da Tanya’nın resimleri Che ile yan yana asılır. O bunu hak ediyordu. Çünkü Gerilla Tanya devrim için elinden geleni yapmış, genç kadın devrimcilere nasıl bir yaşamı sürmeleri konusunda, geride örnek bir yaşam bırakmıştır. Tanya’nın tutmak istediği güncenin ilk sayfasında yer alan, Nikolai Ostrovski’nin şu satırları bütün genç devrimcilere güç vermemelidir.

“İnsanın sahip olduğu en değerli şey yaşamdır.

Yaşam insana bir kez verilir ve insan bu yaşamı öyle kullanmalıdır ki, amaçsız yaşanan yıllar onu ezmesi, rezil ve bayağı bir geçmişin utancı onu yıkmasın ve ölümlükten şöyle diyebilsin: Bütün yaşamım, bütün gücümü, dünyada en mükemmel şeye, insanlığın kurtuluşuna adadım.”

VİCTOR JARA

“Türkü söyleme aşkımdan, ya da sesimi dinletmek için değil bunca türkü söylemem. Benim namuslu gitarımın sesi, dünyanın yüreğinden çıkar, kutsal su gibi şefkatli, bir güvercin gibi uçar...” (Victor JARA)

Victor JARA 23 Eylül 1932 Santiago'nun dışındaki küçük bir köy olan Loquen'de doğar. Geçimlerini sağlamak için Jara'nın annesi düğünlerde, törenlerde gitar çalıp söyleyen, bölgenin tanınmış bir halk sanatçısıdır. Gitarla annesi Amanda sayesinde tanışmıştır. Jara 15 yaşındayken annesini kaybeder. Maddi sıkıntılardan dolayı öğrenim gördüğü ticaret lisesini bırakmak zorunda kalır. Doğduğu yere işsiz olarak geri döndüğünde, arkadaşları ile birlikte folklor ve tiyatro ile ilgilenmeye başlar. Tiyatroya olan ilgisi daha da artınca, Şili Üniversitesinde tiyatro okuluna başlar. Daha sonra birçok tiyatrodan oynayarak yönetmenlik yapar.

Santiago'da Şili'nin folklor müziği hayranı olan Parra ile tanıştı ve kendisini Şili halk müziğine adadı. Parra aynı zamanda küçük bir büfe işletmektedir. Jara, artık zamanın çoğunu Parra ile geçirmeye başlar. Ona hem işlerinde yardım eder,

hem de birlikte müzik yaparlar. Jara tiyatroya vakit ayıramadığı için önceliğini müziğe vermiş ve müziğe daha fazla yoğunlaşmıştır.

1970 yıllarının “Yeni Türkü” akımından etkilenmiştir. Bu akımdan etkilenmesinin en büyük sebeplerinden birisi de Parra'dır. Çünkü Parra bu akımın temsilcilerindendir. Artık emperyalizme karşı olduğunu kendi şarkılarıyla dile getirmeye başlar. Jara'nın şarkıları sokaklarda, okullarda ve fabrikalarda dilden dile dolaşır. Şarkıları dünya işçi sınıfına da hitap ettiği için ünü dünyaya yayılır.

Şili'de 1970 seçimlerinde solun sesi olan Halkın Birliği Partisi'nin ve onun temsilcisi Salvador Allende'yi destekler. Seçim zamanında bir çok fabrikada hatta sokaklarda insanları şarkılarıyla Halkın Birliğine çağırır.

11 Eylül 1973'de Allende'nin seçimleri kazanmasını kaldıramayan emperyalist güçler Şili'de Pinochet'in önderliğinde faşist bir darbe ile iktidarı ele geçirip, Allende'yi vahşice katletmişlerdir. Faşistler darbeye karşı ayaklanan herkesi Şili Stadyumuna toplamışlardır. Jara'da katledilen yoldaşlarının ve darbe yapılan ülkesinin acısı vardır.

16 Eylül 1973'de Jara'da gitarı ile birlikte yakalanarak Şili Stadyumuna getirilir. Orada özgürlük şarkılarını söylemeye başlar. Bunu kaldıramayan faşist subayların talimatıyla Jara'nın artık gitar çalmaması için parmakları kırılır. Stadyumdaki tutsaklar öldürüleceklerini bilmelerine rağmen onun şarkılarını mırıldanmaya başlarlar. Buna tahammül edemeyen faşistler Jara'nın başını silah dipçığı ile ezerek katlederler. Diğer tutuklulara da ibret olsun diye cesedini stadın türbinine asarlar.

2003 Eylül'ünde Jara'nın katledilişinin 30. yıl dönümünde Şili Stadyumunun ismi Victor JARA olarak değiştirilir.

Victor JARA yarınların aydınlanması için, sanat cephesinden bütün dünya işçi sınıfına hitap eden şarkılar yapmıştır. Tiyatrocu, şarkıcı ve müzisyen bir sanatçısıdır. Yaşamı ve müziği ile ülkesine örnek olmuştur. Bizlere hayata nasıl bakmamız gerektiğini göstermiştir. Bütün zorluklara rağmen bir gün mutlaka zafere ulaşılacağını biliyordu. Bunu da şarkılarında ve şarkılarından sonra “VENCEREMOS” (Kazanacağız) diyerek dile getirmiştir.

ZİNDANLARI YIKACAK, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ

19 Aralık 2000 yılında faşist devlet aynı anda yirmi ceza evine büyük bir saldırı düzenlemişti. Bu saldırı sonucu 28 devrimci-komünist katledilmişti. Saldırının özünde yatan şey işçi-emekçi halkı sindirmek, baskı altına almak ve öncüyle halk arasındaki bağı ortadan kaldırmaktı.

19 Aralık 2009 günü faşist devletin yaptığı katliamın yıl dönümünde İzmir DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) olarak 19 Aralık katliamıyla ilgili bir basın açıklaması düzenledik. Saat 14.00'te Konak Pier önünde toplanılarak Konak Eski Sümerbank önüne yürüyüş şeklinde gerçekleştirilen basın açıklamasında "Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız" pankartı açıldı. Yürüyüşe geçmeden önce DÖB'lü bir yoldaşımız, 19 Aralık sürecini anlatan bir ajitasyon konuşması yaptı. Yürüyüş sırasında "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrim

Ve Sosyalizm", "19 Aralık'ı Unutma Unutturma", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak" sloganları atıldı.

Daha sonra basın metni okundu. Okunan metinde şunlara değinildi; "...Emperyalist-kapitalist sistem yaşadığı ekonomik-siyasi çöküşü, yıkımı engelleyebilmek için her yere ve herkese saldırmaktadır. Kamu emekçilerine, tekel işçilerine, Kent A.Ş işçilerine, itfaiyecilere, demiryolu emekçilerine, ezilen Kürt halkına, zindanlardaki devrimci-komünist tutsaklara... Bizler kendisine 'İşçi sınıfı, emekçi halklar, ezilen uluslar ve devrimci tutsaklar özgürleşmeden öğrenciler de özgürleşemez' şiarını ilke edinmiş devrimci öğrenciler olarak bir kez daha haykırıyoruz; 19 Aralık'ı Unutmadık, Unutturmayacağız!". Basın metninin okunmasından sonra devrimci tutsaklar için yazılmış bir şiir okundu. Okunan şiirin ardından basın açıklaması sona erdi.

Öğrenci gençliğin özgürlüğünü devrimci tutsakların özgürleşmesi mücadelesinden ayrı tutmayan DÖB olarak buna uygun bir pratikle hareket ettik ve etmeye devam edeceğiz.

**19 ARALIK'I UNUTMADIK, UNUTTURMAYACAĞIZ!
FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!
DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!**

İzmir DÖB

PARK-BAHÇE İŞÇİLERİ YENİDEN EYLEMDE

11 Ocak tarihinde İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı park-bahçe işçileri yeniden eyleme geçti. Geçen sene yaptıkları eylem sonuçlandığında işçilere, Haziran ayında kadroya alınacakları sözü verilmişti. Fakat belediye bu sözünü tutmayarak işçileri sene sonuna kadar oyaladı. İşçiler de verilen sözlerin tutulması ve kadroya alınma talebiyle Konak Sümerbank'ın önünde toplanarak Büyükşehir Belediyesi'nin önüne yürüdüler. "İşçiye verilen sözler tutulsun", "Yaşasın onurlu mücadelemiz", "Taşeron sistemi istemiyoruz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İş, ekmek yoksa barış da yok" sloganlarını attılar. Ayrıca bu eylemde işçilerin mücadele birliği anlayışına uygun şeyler yaşandı. 27 gündür Ankara'da eylemde bulunan TEKEL işçilerine destek için "TEKEL işçisi yalnız değildir" sloganları atıldı. Basın metninde de eylemlerine devam eden itfaiye işçilerinden bahsedildi. Bunun dışında İzmir'den Ankara'ya yürüyen KENT A.Ş işçileri de eyleme destek verdiler. Bir KENT A.Ş işçisi konuştu, örgütlü mücadelenin önemine değinerek park-bahçe işçilerinin yanında olduklarını söyledi. Eylem basın açıklamasının yapılmasının ardından sona erdi. İşçiler basın açıklamasının ardından basına ve kamuoyuna açık bir toplantı yaparak durum değerlendirmesi yaptılar.

Bizler de DÖB'lü öğrenciler olarak eyleme katılarak eyleme destek verdik.

İZMİR DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

Burjuva Eğitimde Öğrenci Olmak

Doğdum, süründüm ve yürümeye başladım. Yaş 7 tuttuk baba elini düş-tük yola, geldik okula.

Sordu müdür baban kim annen kim? Başlandı ilk andan 100 puanlık sorular. Ve devam etti o 100 puan yazılı soruları olarak. Düşük puan alma sı-nıfta kalırsın, yüksek puan alma arkadaşınla aran açılır. Ama iyi çalış-malısın, çünkü önünde Anadolu, Fen li-seleri sınavı var (OKS) okulda sınava yönelik ders anlatılmıyor tabi anlatıl-maz anlatılsa dersaneler nereden para kazanacak. O yüzden eğitimi para ile satın almak zorundasın (tabi babanın parası varsa) çünkü kimse bedava bilgi satmıyor. Niye satsın ki oda para ile aldı. O sana bedava bilgi verirse dev-lete vergiyi kim verecek. Senin baban dershaneye para verecek dersane dev-lete vergi verecek ki ekonomi dönecek bu şekilde. Sana gelince sen ne mi ola-caksın bu çarkın içinde? Hele bir dur, daha önünde çok parkur var, sen koş-a-caksın ki at gibi, devlet kazansın. Sen koşmasan kapitalizm nasıl hayatta ka-lacak? Başladı yarış: Yürü, hadi koş, a-lacaksın bu sınavı. Tüh kayıp mı ettin? Üzülme üniversite sınavlarına iyi hazırlanırsın, iyi bir üniversitede okursun. O zaman yeni parkur seni bekliyor koş-maya başla. Neden durdun sorun mu var? Olur tabi düz lise ve fen liseleri ne-den bunlar sınav ile belirleniyor. Çün-kü, zekiler ve tembeller olmalı ki öğrenciler aralarındaki farkları anlasın-lar. Kimin haddine fen lisesindeki öğ-renci ile konuşmak, onu devlet seçti o sınava girdi, sen girdin mi? Girseydin sınava sen de okurdun. Babanın sınav parasını yatıracak bütçesi yoksa, oku-ma. Devletin fakir çocukların güzel bir meslekte çalışmasına ihtiyacı yok. Sen hele bir düz lisede oku, çok soru sorma koşmaya devam et. Okulun spor parası, okula yardım parası, yazılı parası bun-ları ödemeye başla. İçinden ben mi devleti besleyeceğim, devletin eğitim için ayırdığı bir bütçe yok mu diye soru-yorsun. Var! Ama genel bütçenin çok küçük bir kısmı. Çok soru soruyorsun sen koşmana bak. Hadi bakalım yeni

bir dersane serüveni daha başlıyor. Babanın parası yoksa tarlayı satsın, evi satsın ama seni bilgi satın almak için markete(dershaneye) göndersin. Yoksa sınavı nasıl kazanacaksın? Önünde 1,5 milyon rakibin (diğer atlar) var. Tabi sınav paran varsa sınavı kazanırsın. Sınavı kazandın ve üniversitedesin, baban biraz mali açıdan çöktü ama olsun bu çarkın dönmesi için babaların çökmesi lazım. Hadi bakalım yeni bir yarış (parkur) daha başladı . Bu arada sen yarış için (devlet okullarına) harç parası yatırdın mı? Bence yatırdın çünkü alış-tın sürekli para yatırmaya. Başladın ün-versiteye. Ve artık üniversiteyi bitirip iş hayatına atılacaksın, az kaldı, biraz daha koş. Ve bitti, üniversitede bitti. O-da ne! Bir sınav daha yine hazırlık, yine para, yine boşa gidecek zaman. Neyse şanslısın o sınavı da kazandın. Ve atanmayı bekliyorsun. Biraz çok bekledin galiba olsun devlet bu: İşine akıl sır ermez, sen bekle. Ve mutlu haber; işe başlıyorsun. Ne oldu üzgünsün galiba. Sözleşmeli mi başladın işe olsun sen çalışmaya bak. Çünkü ekmek aslanın ağzında değil miydi? Evet biliyorum para az geldi, çay ve simit paran ancak çıkıyor. Ama burada da bir yarışa girdin, iyi çalışmalısın ki kadrolu işe başlayabilesin. Kadrolu olmuşsun ha-

yırlı olsun. Biraz seni yorgun gördüm ama iyi para alıyorsundur artık bu yor-gunluğun üzerine. Yapma yav! O kadar az mı veriyorlar?

Şimdi soruyorsun kendine ben o-kula başladım başlayalı devlete ödedi-ğim o kadar para nereye gitti. Fakirleri doyuruyordur, işsizlere iş vermek için senden aldığı 'BİLGİ VERGİSİ' ile şimdi de bu kadar aç ve işsizi soruyor-sun değil mi? Bir de bunların hepsi ne-den diyorsun değil mi? Çünkü eğitim kapitalistlere hizmet ediyor. Kapitalist-lerin elindeki eğitim kar amaçlı sektörden başka bir şey değil.

Hesap yapalım şimdi, onca yıl at gibi koştuk ve koşmamıza rağmen dev-lete ve eğitimi satın aldığımız yere pa-ralar ödedik. Sizce bizler müşteri mi, kapitalizmin atları mı yoksa bilgiye aç beyinlerin sahipleri miyiz? Bence üç-çüncüsüyüz ama maalesef bu aç beyin-leri kapitalistler bedava doyurmuyor. O zaman devlet kimi doyuruyor; açları mı, fakirleri mi, köylüyü mü, bilgiye aç beyinleri mi? Bence hiç birini. Çünkü devlet kapitalizmi doyurmaktan başka bir şey yapmıyor, kalmış ki bizi mi do-yuracak. Emekçi çocukları için bilim-sel bir eğitim istiyorsak devrim tek seçeneğimiz. YAŞASIN DEVRİM !!!

Antep / DÖB'ü Öğrenci

MARKSİST- LENİNİST SÖZLÜK

ULUSAL ÖZERKLİK VE KÜLTÜREL ÖZERKLİK

Ulus; dil birliği, toprak birliği, iktisadi yaşam birliği, ulusal kültürün özgül birliği içinde beliren ruhsal biçimlenme birliği esasına dayanan kararlı insan topluluğudur. Feodal dönemden kapitalist döneme geçerken genç burjuvazi için temel sorun, yeni pazarlar bulmaktır. Dolayısıyla yapması gereken şey yeni pazarlar bulmak için mücadele etmek ve kendi iç pazarını güvence altına almaktır. Bu ihtiyaçtan dolayı kendi pazarlarının sınırlarını çizdi; modern ulusların oluşması bu şekilde olmuştur. Feodal dönemden kapitalist döneme geçişle birlikte oluşan ulus kapitalizmin gelişimine paralel olarak ulusal sorunu da beraberinde getirmiştir. Ulusal mücadeleler özünde burjuva karakter taşımaktadır. Egemen uluslar ile geri plana itilmiş ulusların egemen sınıfları arasında mücadelelerin başlamasına ve ilerlemesine zemin hazırlamıştır. Stalin'in de dediği gibi "Burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği ilk okul, pazardır."

Ulusal sorunun çözümü konusunda çeşitli tezler ortaya atılmıştır. Bu tezler arasında yer alan ulusal özerklik ve ulusal kültür özerkliği tezleri ise Marksizm açısından ele alınıp incelenmesi, irdelenmesi gereken iki önemli tezdır.

1) Ulusal Kültür Özerkliği: Toprak-dışı özerklik anlamına gelen ulusal kültür özerkliği, okulların uluslara bölünmesi yani eğitimde ulusal kapalı alanların olması temeline dayanır. Anavatanı Avusturya olan bu tezin teorisyenleri Springer ve Bauer'dir. Ve bu özerkliğin çıkış noktasını ulusun, belirli bir topraktan bağımsız bir bireyler topluluğu olduğu anlayışı oluşturur. Dört temel esasa dayanır:

- Ulusların kamu tüzel kişileri halinde örgütlenmesi
- Bütün yurttaşların özgür bir "milliyet beyanında" bulunarak ulusal kütüğe kaydolması
- Başta eğitim olmak üzere ulusal-kültürel işleri bağımsız olarak yönetecek ulusal şuraların seçilmesi
- Devletin işlerlik alanının ulusal açıdan yansız görevlerle sınırlanması.

Bu tezinin sakıncalarını şöyle açıklamak mümkündür:

a) İşçilerin ulusal kültürel ayrılıklar temelinde eğitilmesi, bilinçlendirilmesi istemi sınıfın enternasyonal devrimci bir kültürü özümlemesini engeller ve sonuçta burjuva milliyetçiliğin işine yarar. Yani ayrı ayrı uluslardan kapitalistlerin tam bir uyum içinde bir arada buldukları, ayrı uluslardan gelen işçilerin birlikte çalıştığı, ciddi ve derin her siyasal sorunun çözümünde gruplaşmaların uluslara göre değil sınıflara göre yapıldığı bir düzende okul ve benzeri alanlarda ulusal bölünme istemek ulusları birbiriyle kaynaştıran ekonominin gücünü şovenizm lehine kırmak anlamını taşır.

b) Ulusal özerkliğin getirdiği milliyetçilik iç yüzü kolayca anlaşılabilen bir şey değildir, çünkü sosyalist laflarla ustaca maskelenmiştir. Bu yüzden de proletaryaya verdiği zarar oldukça büyüktür. İşçiler arasında karşılıklı güvensizlik düşüncesini ve çeşitli milliyetlerden işçilerin ayrılması yolundaki zararlı düşünceyi beraberinde getirir.

c) Ulusal kültür özerkliği düşüncesi, işçi partisinin tek tek milliyetlere göre inşa edilmiş partilere ayrılması için psikolojik ön koşulları yaratır.

d) Tıpkı partilerde olduğu gibi sendikalarda da ulusal farklılıklara göre ayrılışın ön koşullarını oluşturur.

e) "Çok uluslu devletlerde bütün milletlerin işçi sınıfı, varlıklı sınıfların ulusal güç politikasına karşı ulusal özerklik talebini ortaya koymalı" diyen Bauer'in bu sözlerini temel olan bu teori ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı yerine belli etmeden ulusal özerkliği geçirmek anlamına gelir. Yani ulusa tüm haklarını kazandıran ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, "salt" kültürel hakları kazandıran ulusal kültür özerkliğine feda edilmesi durumu söz konusu olur.

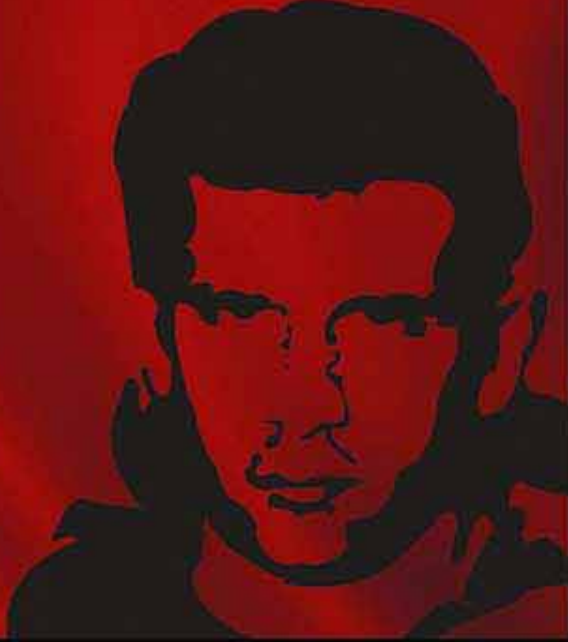
f) Bir ulusun proletaryasının başka ulusun proletaryasına dansa kendi ulusunun burjuvasına yaklaştırmanın zeminini oluşturur.

2) Ulusal Özerklik: Ulusal özerklik tezi, toprak özerkliği olarak tanımlanabilir. Ezilen ulusların siyasi iktidarının tamamını egemen ulusun elinde bırakarak, kendi içinde özerk bir yönetim kurmak, ancak iktisadi ve siyasi olarak ezen ulusa bağımlı olmaya devam etme koşulunu yaratır. Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkına sahip olmaları ilkesinin yanlış yorumlanması, bu sorunu salt bir ulusların özerklik hakları derecesine kadar düşürmüş ve bunun teorileri üretilmiştir. Bu aynı zamanda ezen ulusun egemen sınıf veya sınıflarının yaptığı ilhaklara karşı, ezilen ulusların mücadele aracı olmaktan çıkması, tam aksine ilhakları meşru gösterme aracı haline gelmiştir. Ulusal özerklik tezi, sosyal-şoven bir tutumun göstergesidir ve kitleleri aldatma silahı olarak kullanılmıştır.

Ulusal sorunun çözümü konusunda ortaya atılmış bu tezler burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmekten öteye gitmemektedir. Leninizm ise ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını, egemen devletten tamamen ayrı olarak yaşama hakkını öngörmektedir. Ezilen ulusların ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizmin devrilmesi ilkesini temel almaları gerekir. Çünkü, sermayenin varlığı, üretim araçlarının özel mülkiyeti ve sınıfların varlığı devam ettikçe ulusların özgürleşebilmesi ve eşitliği söz konusu olamaz. Ulusal eşitsizliğin yok edilebilmesi ve ulusal boyunduruktan kurtulabilmesi ancak kapitalizmin devrilmesi ve sermaye egemenliğine son verilmesi ile mümkün olacaktır. Bunun en somut kanıtı olarak Sovyet Rusya'yı göstermek gerekir. Ekim Devrimi, çiftlik sahipleri ve kapitalistlerin iktidarını devirerek ve proletaryayı iktidara getirerek, ulusal boyunduruk zincirlerini parçalamış halklar arasındaki düşmanlığa kesin olarak son vermiştir.

Marksizm-Leninizm ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını koşulsuz olarak savunur. Ezilen halkların emperyalizme karşı verecekleri devrimci mücadelenin, baskıdan ve sömürüden kurtulmanın biricik yolu olduğunu söylemektedir. Çünkü ulusal sorun, kapitalizmin ve sermaye egemenliğinin yıkılması için verilen genel savaşımın bir parçasıdır.

Gençlik
NE YAPMALI

Daima...

**ulusal
soruna
leninist
bakış**

**Kitaplarımızı
Yayınevimizden
temin edebilirsiniz**

**0212 533 32 57
info@mucadelebirligi.com
www.mucadelebirligi.com**

(...) Fidel de içlerinde 82'nin 12'si sağ kalmıştı
Fidel de içlerinde 12 kişiydiler 56'nın kasımında
Fidel de içlerinde 150 kişiydiler aralığında 56'nın
Fidel de içlerinde 500 kiřiydiler řubatında 57'nin
Fidel de içlerinde 1000 oldular, 5000 oldular.
Fidel de içlerinde.
Fidel de içlerinde bir milyon,
yüz milyon bütün insanlık oldular.
Yıktilar Batista'yı 959'un Ocağında (...)

51. Yılında Viva Cuba

